

Wychodzi codziennie o godzinie 7. rano, z wyjątkiem poniedziałków i dni poświęconych.

Przedpłata wynosi:
Kwartalnie 3 złr. 75 cent.
Półrocznie 6 złr. 50 cent.
Rocznie 12 złr. 50 cent.

Z przesyłką pocztową:
w państwie austriackim 5 złr. — et.
do Prus i Rzeszy niemieckiej 3 tal. 16 sgr.
Szwecji i Danii 6 —
Francji 21 franków
Anglii Belgii i Turcji 15 —
Włoch i ks. Naddun. 13 —

Numer pojedynczy kosztuje 8 centów.

GAZETA NARODOWA.

Przedpłata i ogłoszenia przyjmują:

We Lwowie: Biuro administracji „Gazety Narodowej” przy ulicy Sobieskiego pod liczbą 12. (dawnej ulicy Nowej 20). Adresy dla ogłoszeń: W KRAKOWIE: Księgarnia Józefa Cieszyńskiego w rynku. W PARYŻU: na ulicy Francji. Anglii Jedyne, pan pułkownik Haskowski, rue de la Harpe nr. 10. W WIEDNI: pp. Haasenstein & Vogler, nr. 10. Wallfischgasse i A. Oppelt, Wallfischgasse 29. W FRANKFURCIE nad Menem i Hamburgu: p. Haasenstein & Vogler.

Ogłoszenia przyjmują się za opłatą 6 centów od miejsca objętości jednego wiersza drobnym drukiem, oprócz opłaty stałej 30 ct. za każdorazowe umieszczenie.

Liści reklamacyjne nieopłacone nie ulegają frankowaniu.
Manuskryta drobne nie zwracają się lecz bywają niszczone.

Lwów d. 24. grudnia.

(Z sejmów. — Zmowa przeciw prawom sejmów. — Sprawy wyznaniowe. — Walka ekonomiczna w Zbarażu.)

Mowa p. Heinricha w sejmie pragskim nie jest arcydziełem krasomowstwa, ani wypowiedziana w przedmiotu lub w chwili ważnych wypadków, — a przecie w najwyższym stopniu przeraziła cały obóz — że tak powiemy — posesjonatów polityków centralistycznych. P. Heinrich wybrany został posłem bez polecenia „kliki kasyna pragskiego”, w której przewodził Herbst i Schmeikal, a nawet wbrew agitacji tej kliki i jej centralnego komitetu wyborczego, tak do sejmów jak do Rady państwa; jeżeli zatem wybrany został, to tylko dzięki zaufaniu, jakie miał u wyborców, silniejszemu od dyktatorskiej potęgi „kasy-nowców”, którzy nie tylko Czechy, ale całą Przedlitawie zarządzali. Mowa ta jest uzupełnieniem do wstępnego boju, który w Izbie posłów poczęło się jeszcze groźno demokratyczno-niemieckie, w sprawach prawnopolitycznych trzymające wprawdzie ściśle z Herbstowcami, ale w kwestiach, w których chodziło o uczciwość publiczną, bez rozważań stającą się przy rozprawach i głosowaniach z naszą delegacją i z frakcją Hohenwartowską. Nakomiec, i to przeciwko potęgach, że się znalazł Niemiec z Niemców, który swoim prawdę wyrażał bez ogródek, i że klika Kasynowa boi się przynajmniej apelacji do trybunału dziejów. Z dzienników wiedeńskich przy najmniej *Morgenpost* wzięta p. Heinricha w obronę, i ona bowiem nie zgadza się teraz z postępowaniem rządu w Czechach; *Vorstadtztg.* zaś, choć nie pochwała wycieczek p. Heinricha, nie dziwi się jednak niechęci młodo-niemców ku frakcji Herbst, gdyż trudno, aby terroryzm kasynowców był przyjemnym. Prostuśmy przytem myśleć druk w wieczorajszym sprawozdaniu o mowie p. Heinricha. Rzecz oń, że miecz panuje, a nie że wojnie w Czechach.

Na uwagę zasługuje widoczna z mowa w obozie centralistycznym przeciw resztkom autonomii krajowej. To ten, to ów sejm czysto-niemiecki a w większości swojej centralistyczny, zrzeka się ważnych przedmiotów, ustawodawstwa sejmowego, konstytucyjną nawet grundową, jeszcze pozostawionych, i przez rząd niezakwestionowanych, jak np. sejm czeski oddał Radzie państwa ustawodawstwo o akademiach technicznych w Czechach — aby nawet polityczną czeską (w Pradze jest oraz niemiecką) wyrwać z pod wpływu większości sejmowej, która kiedykolwiek może dostać się napowrót deklarantom. Jaskrawym już objawem tej zmowy jest sprawa założenia ksiąg hipotecznych, którą w projektach rządowych przedłożono sejmom. Z sejmów dolno-austriackich poczęła się, i to za telegramami, agitacja, aby sejmowa prawa swelego stanowienia w tej sprawie, zrzekły się na rzecz Rady państwa. Niektóre sejmiki jak dolno-austriacki, salzburski, moraw-

ski, szląski albo już odnośny wniosek uchwalili, albo uchwalą, — tylko jeden sejm tyrolski oparł się tej zmowie, i uchwalił sam tę sprawę załatwić.

Komisja sejmowa dolno-austriackiego wniosku swój tem uzasadniała, że księgi gruntowe powinny być ile możności jak najjednostajniejsze, a to tylko stać się może, jeżeli Rada państwa tą sprawą się zajmie. Namiestnik dodał, że rządowi ta uchwała jest bardzo miła. Widać, że rząd nie był obcem tej historii. Argumentem wyższym, gdyby był naturalny, możnaby wszystkie w ogóle sprawy, nawet latanie dziur w mostach odjąć sejmom, zostawiając im tylko uchwalanie ciężarów finansowych.

W sejmie morawskim d. 19. odpowiedział namiestnik na interpelację p. Fandlerika względem zwijania przez rząd kas zaliczkowych w okolicach czysto-słowiańskich, a to samemu ogólnikami; nie wchodząc w szczegóły interpelacji, nie przedłożywszy wykazów, ani ile dyet pobrali komisarze rządowi, uderzył tylko po grubiańsku na stronniectwo narodowe. Gdy marszałek milczał, zabral głos p. Pražak i mimo oporu marszałka, nazwał odpowiedź namiestnika nieodpowiednią godności Izby i parlamentaryzmowi; na co namiestnik odparł, że podda się tylko apomieniu marszałka; a deklaranci z sztycherem śmiechem zawołali: „Z Dolnej Austrii!”

Następnie p. Kusy uzasadniał swój wniosek, żądający założenia na Morawie kilku szkół realnych z czeskim językiem wykładowym, z których część sejm już w r. 1869 był uchwalił. Książka Weber za wniósł, aby dodatkami do ordynacji krajowej i do statutów gminnych nadano kapelanom i kooperatorom prawo wyboru i wybieralności. — Sejm morawski wybrał już komisję do zbadania przyczyn szerzenia się pauperyzmu na Morawie.

Na sprawę hipoteczną, którą powyżej podnieśliśmy, jeszcze pesymistycznie od nas zapatrzy się ministerjalny korespondent *Czasu*, pisząc: „Wielka część sejmów przedlitawskich albo już postanowiła, albo dopiero postanowi odstąpić Radzie państwa ustawodawstwo o urządzeniu ksiąg hipotecznych. Rozumie się samo przez się, że rząd tego dobrodziejstwa, zrzeczenia się pewnej gałęzi ustawodawczej. Dzieje się to właśnie w chwili, kiedy sejm galicyjski przystąpił na do obrad nad urządzeniem ksiąg hipotecznych. Agitacja tak na polu zniesienia Rad powiatowych, jakoteż zrzeczenia się ustawodawstwa o księgach hipotecznych, ma niewątpliwie cechę centralistyczną, a wątpię, czy ostatecznie parę tylko sejmów zdoła oprzeć się z należytym naciskiem jednolitej formie urządzenia ksiąg hipotecznych.”

W sprawie przygotowywanych przez rząd ustaw wyznaniowych zarczę głośno półurzędowe, że na zaprowadzenie obowiązkowych ślubów cywilnych (tj. aby w każdym razie ślub kościelny poprzedzony

był ślubem cywilnym, jak np. we Francji) wcale się nie zanosi; a centraliści będą musieli na to przystać, jeżeli nie chcą, aby ich zupełnie opuściła frakcja Rauscherowska. Do *Schlesische Ztg.*, która miewa z obozu centralistów nieraz dokładne wiadomości, piszą z Wiednia: „Podkomitet ministerjalny, który ma ostatecznie opracować przedłożenia wyznaniowe, odbył już jedno posiedzenie, na którym uchwalono, przedłożenia te częściami przedkładać Izbie posłów. Chodzi o superwizję, która trudno, aby na dobre wyszła tym przedłożeniom, gdyż spowodowała by memoriał, który biskup Kutschker (sufragan kard. Rauchera i oraz referent w ministerstwie wyznań; p. r. G. N.) przedłożył cesarzowi o przedłożeniach wyznaniowych, a w jakim duchu, możecie sobie wyobrazić. Stanowisko rządu w tej sprawie jest niezawodnie trudne, a przeszłości, na jakie napotyka u góry, są prawie nie do pokonania; mimo to jednak zrozumie on, że iś musi naprzód, jeżeli nie chce utracić poparcia u ludu (?) Polowicznymi środkami nikt się nie zadowoli, i rząd musi być na to przygotowanym, że będzie w sprawie wyznaniowej naprzód popychany.”

Do dziejów walki ekonomicznej w kraju naszym, mamy nową a bardzo ważną wiadomość ze Zbaraża. Jest tam około dwustu szewców, ale żydzi tak ich ujęli w swe sidła, że żaden szewc nie może sam sprzedawać swego wyrobu publiczności; wyrób gotowy zabierają żydzi i oni dopiero go sprzedają. Tym sposobem szewc pracuje dwa dni, a zarobi zaledwie 20 do 30 centów — literalnie tak jest — bo całą śmietankę zysku zabierają narzuceni pośrednicy. Zaiste, niewola to okropna! Zwycięstwo jednak, jakie w Zbarażu ludność pracująca odniosła przy wyborach do Rady miejskiej, natchnęło ją utuchą do wyzwolenia swoich rąk i rodzin z pod pańszczyzny żydowskiej. Uchwalono założyć spółkę szewską, która ma zakupować skóry z pierwszej ręki — a nie przez żydów, i to samo z pierwszej ręki — a nie przez żydów wyrób sprzedawać. W tych dniach właśnie bawił we Lwowie wysłany w tym celu rządu, *Inspektor* żydowski dla spółki zbarazkiej, która przy solidarnem wszystkich majstrów poręczeniu, ma oczywiście bezpieczeństwo najlepsze. Szczęść Boże obywałem miłasta Zbaraża, — a wstyd pewnym, bardzo „poważnym” i bardzo „wytrawnym” pismom krajowym, które na wyścigi z *Pressami* i *Blättern* wyszydzą i z wątpliwością starają podrywać szlachetne usiłowania kraju wyzwolenia się z semickiej niewoli ekonomicznej!

Walka o byt.

II.

Nie posiadamy statystyki miasta Lwowa, a szczegółowo dat do naszego założenia

nia potrzebnych; w wykazach, u nas ogłoszonych, bywają uwzględniani jedynie ci, co przyjechali i odjechali, i ci którzy się stali uczestnikami lepszego żywota, — nie możemy więc podać ściśle liczby zajmujących się każdą gałęzią pracy chrześcijan i żydów, a z tego zrobić sobie dokładnego obrazu natężenia sił z jednej i z drugiej strony. Zmuszeni tedy jesteśmy omówić rzecz tę w ogólnych zarysach.

Ludność żydowska w mieście naszym zajmuje się głównie następującymi zatrudnieniami: handlem starzyzny, czyli tandetnym, handlem korzeni, towarów krótkich i galanterijnych, lokciowych i modniarskich. Z rzemiosł trudni się ona głównie krawiectwem; z szczególnem zamiłowaniem szklarstwem, golarstwem i cyrlicstwem. Dalej na wielki rozmiar szynkarstwem, lichwiarstwem, gieldziarstwem i faktorstwem. Z zajęć umysłowych medycyną i adwokaturą. Przejdźmy je z kolei.

Handel starzyzną odbywa się w ten sposób, że tak zwani handełesy krążą po domach, i skupiają najczęściej od przeciwnych niedostatkiem artykuły za byle co, które potem zazwyczaj odprzedają tak zwanym tandełarzom. Ci podreperowawszy je niekiedy, sprzedają takowe stosunkowo za drogie pieniądze potrzebą przycisnąć, a nie mogącym nabyć nowych rzeczy. Tak tedy liczna zgraja handełesów i tandełarzy, utrzymuje się kosztem najpotrzebniejszej ludności.

Założenie i odpowiednie urządzenie bazaru do skupowania i sprzedaży starych rzeczy lub też do zamykania na inne, byłoby bardzo pożądanem. Mamy dość ludzi takich, dla których zajęcie podobne byłoby pożądanem. Przy takim bazarze można by urządzić warsztat do naprawy obuwi i odzienia, czem większe warsztaty niechętnie się zajmują; a tak oddano by przysługę mniej zamożnej ludności, i dostarczonoby stałego zatrudnienia starszym i podupadłym rzemieślnikom.

Handel koralowy, mianowicie kramarstwo koralne, jest licznie przez żydów zastąpione, tak, że po kilka kramów żydowskich znajduje się na jednej ulicy. Liczba kramarzy chrześcijańskich jest nieznaną. Słyszeliśmy o zawiązaniu stowarzyszenia w pomoc kramarzy żydowskim, ale nie wiemy, czy sami zakładają filie po przedmieściach; a ludność chrześcijańska powinna te usiłowania uznać, i solidarnem wspieraniem wspólnych interesów umożliwić wytrzymanie konkurencji wobec kolegów żydowskich.

To samo zaznaczyć należy o handlu towarami krótkimi.

Handel towarami lokciowymi, mianowicie sukniem, płótnem i jedwabiami, zestawiamy razem z krawiectwem i z handlem sukniami gotowymi, który silnie dzierżony jest w ręku żydowskich. Przeważna liczba rzemieślników, urzędników i studentów zaopatruje się w materię i w odzienie w sklepach żydowskich. Nie tu nie pomoże tłumaczenie, że u chrześcijan wyroby są

lepsze i trwalsze. Kogo nie stać na cenę wyższą, albo komu nie zależy na wykwalifikacji lub trwałości, lecz przedewszystkiem na tem, ażeby miał byle jakie okrycie na czas krótki, u tego decyduje cena niższa. Trzeba się liczyć z rzeczywistymi potrzebami i z poszukiwaniami takimi, jakie właśnie jest.

Należy tedy dla licznych amatorów cen tanich i towarów krótkotrwałych postarać się o dostarczenie wyrobów odpowiedniej jakości, a właściwie — jeżeli ich wyroby żydowskie zadowalniają, o wyroby podobnej jakości. Oczywiście, że powodzenie zawisło ostatecznie od zdrowego zmysłu tak konsumentów jak producentów. Spółki produkcyjne, mianowicie krawców i szewców, powinny założyć pracownice tanich wyrobów, i stanąć do konkurencji z wyrobami żydowskimi. Nie ma powodu wątpić, że pocziwają ogół ku nim się zwróci.

Dodać tu jeszcze trzeba, że najwięcej z naszych krawców, i szewców bardzo by się zastępowali ogółowi swoich towarzyszy mniej zamożnych, gdyby zajęli się dostarczaniem potrzebnych krawcom i szewcom drobniejszych przyborów, czem wyłącznie rzecz można zajmują się żydzi, a co wielką rubrykę czyni w obrocie tych rzemiosł.

Handel modniarski u żydów podtrzymują świetnie panie nasze, w skutek czego znaczna ilość takich sklepów się utrzymuje. Szczególnie ulica ruska i południowa połączona pstrzy się od różnych przyborów damskiej toalety.

Modniarki nasze przedewszystkiem powinny się postarać uchwycić w ręce swe ten handel, otwierając obok magazynów, sprzedaż tanich artykułów modniarskich, a oraz tanich materii damskich.

Cyrulictwo i golarstwo jest dziś przeważnie w rękach żydowskich, tak, że interesowanych, a mianowicie potrzebujących usługi cudzej do odmładzania się za pomocą brytywy i mydła wprawia w rozpacz prawdziwą. Pojawienie się dawnych oficyj chrześcijańskich byłoby bardzo pożądanem i dochód zapewniające.

Jedną z głównych gałęzi zarobkowania żydowskiego jest szynkarstwo. Na każdej ulicy znajdziemy ich po kilka, niekiedy sześć lokatorów otrzymują szynkarzy, — że żydów nie potrzeba oddawać. Napisy lokciowe: „Piwiarnia”, „Wchód do Mortka”, „Berka”, „Sruła”, „Eljasza”, „Wolfa”... mnogość odmawianych okazów ze wszystkich działów historii naturalnej, wizerunki różnorakich bohaterów i królów, przedstawienie różnych narodowości, nazwy przedsiębiorstw i zatrudnień, a nierazko dżiwolagii, zaledwie zdołają dostarczyć potrzebnych godeł w liczbie dostatecznej.

Powierzchniowe obliczenie wykazuje, iż sumy, które pochłaniają szynki we Lwowie sięgają milionów, a jakie zyski dają, każdy powziąć może z tego, że szynkarze żydowscy jeden po drugim kupują kamienie.

użycie jej, znane było tylko w bardzo ograniczonych rozmiarach w medycynie.

Ażeby ją zastosować do oświetlenia należało mieć odpowiednie lampy, gdyż dotąd używane do oświetlenia olejem, okazały się niezdolnymi, zaczęto je poprawiać, przerabiać, lecz znowu brak doświadczenia spowodował wypadki oparzeń, eksplozji, a zjadł mnożyły się przesady i wygórowane obawy.

Były to pierwsze, niepewne kroki przemysłu naftowego, lecz p. Łukasiewicz nie ustawał w pracy, on też jest twórcą tego przemysłu w Galicji, i dotąd produkuje na tem polu.

W dwa lata później, Amerykanie w swoim kraju dostali się również do pokładów oleju ziemnego. Rozpowiadano też lampy coraz lepszej konstrukcji, a gdy je doprowadzono do możliwej doskonałości, zniknęły obawy oświetlenia naftą, i dziś niema już lepianki, w którejby nie posługiwano się naftą.

Znaczące korzyści tego przemysłu dla wielu przedsiębiorców były zachętą. W różnych miejscowościach powstały szybko nowe kopalnie. Przemysł ten wydobywał się coraz z ciśnień swych węgłów i coraz głębiej zanurza się w ziemię po ukryte skarby.

Trudno ocenić ogólną ilość wydobywanego co rok w Galicji oleju ziemnego zwanego zwykle ropą. Jakkolwiek jednak liczba ta jest wysoka, nikt nie może nie być w obłądzonej ilości nafty nadsyłanej z Ameryki do Europy. Jak u nas tak i w Ameryce, ropa nie wpływała sama z głębi ziemi, potrzebna ją wydobywać i płacić robotnikowi, który tam jest bez porównania droższym niż u nas. Nadto amerykańska nafta odbywała podróż przez ocean, co także powinno wpływać na jej cenę, a pomimo tego, nadsyłana w wielkiej ilości do Europy, zmniejsza na targach ceny galicyjskiej nafty. Jakaż jest przyczyna tego anomalnego objawu? Przypatrzmy się bliżej i warunkom obydwóch miejscowości.

(C. d. n.)

Wspomnienia ze Wschodu.

Ze Stambułu do Angory.

przez

W. Koszczyca.

(Dalszy ciąg. *)

Dla tego aby w istocie stworzyć organizację drogową w Turcji, trzeba chyba takiej żelaznej dłoni, jak Midata baszy, który z kajdanami w ręku i z brnią od więzienia na oścież otwartą, potrafiłby złamać systematyczną opozycję i złą wolę muzułmańską. Same koleje żelazne nie wiele pomogą, jeśli wóz pocztowy i furmanki nie złączą przetrwać we wszystkich kierunkach kraju i Turcji, zostawiona samej sobie, przez długi czas będzie jeszcze dzikiem i ubogim krajem.

Co zaś do samych kolei, to tyle tylko mogę tutaj powiedzieć, że jakkolwiek wzrost ich jest dzisiaj szybkim, ale powodzenia im wielkiego rokować nie można. Smutny stan wszystkich tutejszych kolei bez wyjątku, tem stanowczęj potwierdza moje twierdzenie, a niech tylko nastąpi kryzys finansowa państwa, wtedy dotychczas poczęta na sobie tę prawdę akcjonariusze; bo co do założycieli, to ci przy znanych tutejszych sposobach robili i robią ciągle najświeższe interesy, o jakich mało mają wyobrażenia w Europie. Rzecz cała niezadługo wyklaruje się, ale bodajmy nie był złym prorokiem, gdy powiem, że z kolejami tureckimi może nastąpić to samo, co z hiszpańskimi, tj. prask najfatalniejszą; bo rząd turecki jeśli runie, to na cztery lapy i to bez powstania.

Prócz właściwych cech, charakteryzujących genę tutejszych dróg sztucznych, jakąż to różnica w ich fizjognomii od europejskich! Jedziemy np. blisko godzinę i

to tuż pod miastem, a jeszcze żywej duszy nie spotkaliśmy na naszej szosie. Chociaż ta droga łączy w najprostszym a za tem najkrótszym kierunku Sabandzę i Ada-Bazar z Ismidem, jest równą, gładką i wcale nie pobiera myta, lecz nałóg ludów wschodnich, o którym mówiłem wyżej, spędza wszystkie karawany i podróżnych na bok, niekiedy o jakie pół mili, na niegodziwe manowce czyli starą drogę. Poganiać karawanę, powiadają, że czynią to niby dla paszy, ale jest to nie prawda; bo taka sama pasza jest przy tej drodze jak przy tamtej, rozumiejąc pod paszą, taką, jak ją tutaj pojmują powszechnie, a o czem na innem miejscu powiem.

Pomijając wygodę, jaką to ogromna różnica zachodzi w samym nastroju ducha podróżnego po urzędzonej drodze! Chociaż żadnej strażnicy nie widać, ale pewna otucha wlewa się w człowieka, który czuje jakąś niewidzialną protekcję nad sobą siły, która ochrania to dzieło rąk ludzkich. Przechodząc otuchy, prawdziwe wesele zstępuje do podróżnego, gdy wobec dzikiej natury, widzi te plody poważnej nauki europejskiej. Na wydobyte całkowitego efektu z tego wszystkiego, jakby na umyślnie, nagle usłyszał przed sobą przeciągły ostry krzyk azjatycki, zatętniały podkopy końskie i huknie i głośnie jak wzbierający potok górski, przemknęła koło nas w pełnym galopie poczta konna, otoczona liczną eskortą zbrojną.

Cały ten aparat wojenny, bo pocztę eskortowało przez kilkunastu żandarmów konnych, całe pół szwadrona Czerkiesów, którzy jak w czasie wojennym wysłali bokami po lesie konnych eklererów, przy pięknych strojach orientalnych Tatarów (pocztylionów), z owemi charakterystycznymi czerwono-żółtymi w pasy i w długie frędzle zdobnemi chustkami na głowie, jakkolwiek bardzo malowniczo prezentował się, nie powiem jednak, aby całkiem uspakajającym uspokoił podróżnego, pomimo nawet widoku szosy europejskiej. Pocztę turecką zwykle bywają eskortowane przez konnych żandarmów, lecz eskortę czerkieską dodano tutaj zaledwo przed parą ty-

godniami, w skutek zuchwałego napadu rabusiów na bagdadzką pocztę, która na 30 czy 40 koniach jucznych, wiozła złoto i srebro do skarbu. Opryskli zabrali tylko złoto, a srebro na kupę zrzypali, nie mogąc go z sobą zabrać. Eskortę składało kilku żandarmów, a chociaż i pocztylionosi uzbrojeni, lecz zaraz, po pierwszych strzałach, ci drudzy pospadali z koni i w krzaki, a żandarmi sobie drapnęli co koń mógł wyskoczyć i nie oglądali się w tył; ponieważ w przeciwnym razie, mogliby przekonać się, że liczba rabusiów nie była tak wielką, jak to pokazało srebro porzucone przez nich.

Turcy są ogromnie wytrwali na koniu, znać w nich potomków konnych hord koczowniczych na pierwszy rzut oka. Taki np. Tatar, który jedzie przy transporcie pocztowym z miejsca bez zmiany, pędzi często po 20 do 30 mil dziennie w ciągu paru tygodni, jak to bywa np. z pocztą Bagdadzką, i zaledwo gdzieś niedaleko zatrzymuje się na godzinę, by posilić się lub przespacerować, a nie mu złego nie staje się. Patrząc na te zabytki konnej sławy tureckiej, daje się zrozumieć potęgą owych strasznych hord, co podobnie szarańcy w wiekach średnich spadały na kraje, i niszczyły je z szybkością tego owadu. Ta wytrwałość jeźdźców i szybkość nóg konskich, były niezawodnie jedynymi środkami taktycznymi, co zapewniały powodzenie tym barbarzyńskim tłumom.

(C. d. n.)

Słowo o nafcie.

przez

Adolfa Jabłonskiego.

Oświata, przemysł, praca, to ogólne hasło dzisiejsze. Naszą atoli pracę ograniczono, mówiono bowiem w nas, że kraj nasz jest wyłącznie rolniczym, a my trudnić się tylko powinniśmy rolną. Uwierzywszy na słowo, oddaliśmy się wyłącznie roli, zaniedbując przemysł i handel, a taką jednostronność zatrudnienia naszych sprawiła, żeśmy stracili dostatki, miasta nasze upadły, wioski zubożały, a co rok powta-

rzają się, a nieznany gdzieindziej głódny przednówek, zjawia się z całą swą pedzą. Przyzwyczailiśmy się już do niego, jak do przyjaźni wiośny lub lata, jakby on był niezbędnym i nieuniknionym. Zaczynamy się już także przyzwyczajać do innych następstw jednostronnego krzątania się, a to do tych mianowicie, jakie spowodują powtarzające się coraz częściej neurodyzaje, a które kończą się tyfusami, epidemiami i śmiercią głodową. Śmierć głodowa w kraju rolniczym! Cóż to za przestroga i napomnienie, ażebyśmy rozszerzyli zakres pracy naszej, i wyłącznie na roli nie polegali.

Dzisiaj, zdaje się, budzimy się z u-

spienia. Skoro zaś zdobyliśmy się na tyle odwagi, żeśmy sobie najboleśniejsze prawdy wypowiedzieli, a zrozumialiśmy, że żadna praca nie hańbi; skoro już więcej liberja nas nie wabi; a poczyniliśmy, że dobro ogólne obowiązkiem każdego; kiedy wreszcie przemysł zaczął się rozwijać, przynosząc i ja moje słowo o nafcie.

Około roku 1840 znakomity nasz naturalista i prof. Waga Antoni, przybywszy z Warszawy do Galicji, na ekskursji naukowej ze studentami uniwersytetu, zapytał otaczających, czyby nie słyszeli o jakiejś tłuściźnie ziemnej, używanej w dawnych czasach, w Galicji do oświetlenia, wyczytał bowiem o tej tłuściźnie w starych kronikach czeskich? — Nikt na to z otaczających nie umiał odpowiedzieć, lecz myśl rzucana utkwiła w pamięci p. Ignacego Łukasiewicza.

P. Łukasiewicz zaczął więc szukać owej tłuści. Współcześnie z nim robili poszukiwania pp. Mikolasch, Doms i Zeh. Głębokie szyby na 100 sążni, w Pieczyznynie, w Kolo-myjskiem i w Boryslawiu pod Drohobyczem, jeszcze z zeszłego stulecia, naprowadziły ich na ślady. Następnie zbieranie przez właścicieli tłuści ziemnej do smarowania wozów podało jaśniejsze wskazówki.

Wytrwała praca, ciągle poszukiwania doświadczenia chemicznego, uwięzione narządki zostały wdzięcznym rezultatem. W r. 1853 p. Łukasiewicz otrzymał czy-

stą, klarowną, bezwoną naftę. Niestety

*) Patrz nr. 140, 141, 237, 239, 240, 246, 249, 250, 260, 262, 263, 264, 269, 274, 277, 281, 283, 286, 287, 289, 292 i 300.

Szynki tak dalece pozajmowały wszelkie możliwe lokale, że prawdziwie nie wiedzieć, gdzieby jeszcze jaki nowy mógł się umieszczyć; chyba w ratuszu, bo do podobno uchwalono wynająć. A przecież we Lwowie brak jest porządných piwiarni, tak że wielką przysługę wyświadczyłby ten powszechny wygódzie, i zadość uczynił pewnej potrzebie uczynianej przez wielką liczbę mieszkańców, którzy otworzył przyzwyczajeni i schłodną piwiarnię, wolną od woni i wdzięku cybulowego. Niezawadziłoby tylko przestrzegać doboru podawanych artykułów oraz chętniej i grzeczniej usługi, a odyt znalazłby się więcej niż dostateczny, bo nie jeden, który dzisiaj zmuszony jest — jakto mówią wycierać żydowskie kąty — uwolnićby się z przyjemnością od tego zaszczytu.

Korespondencje „Gaz. Nar.“

Berlin d. 20. grudnia.

× Izba poselska obraduje już czwarty dzień nad projektem do ustawy o słu-
bach cywilnych i spodziewają się dłu-
ższej koła obrad. Aby emanacją prawa tego
przypiszesz, wstrzymują się wszystkie
partje od dłuższych wywodów. Nawet cen-
trum, którego stanowisko w tej sprawie
niekoniecznie jest jasnym, zaniechało do-
tychczasowej praktyki, tj. zabierania czasu
drobnostkami. Projekt rządowy, jak w prze-
szłym liście wspominałem, uległ małym
zmianom. Dotąd tylko §. 6. żądający, aby
i duchownym udzielanie słu-
bów cywilnych i prowadzenie rejestrów ludności poruczać
było wolno, został wykreślony. Partja na-
rodowo-liberalna jest naturalnie skutkiem
przewagi swej liczebnej panem sytuacji.
Debaty nie przedstawiają nic nowego, na-
wet minister oświecenia, zabierając głos
do objaśnienia projektu w imieniu rządu,
uważa za potrzebne wyrazić obawę, że mo-
że będzie musiał powtórzyć przy tej spo-
sobności nie jedną myśl przełutą już od
dawna. Interesująca była tylko mowa ks.
Bismarka, który, jak sam przyznał, gło-
wono dla własnej obrony głos zabrał. Da-
wniejszy redaktor reakcyjnej *Kreuz Zig.*
Gerlach, zarzucił mi bowiem na jednym
z dawniejszych posiedzeń, że przed 25 laty
całkiem inne zasady polityczne wyznawał,
aniżeli dzisiaj. Dawszy obraz stosunków
swego do p. Gerlacha, a mianowicie przy-
pomniawszy, że z nim kiedyś do jednej
frakcji parlamentarnej należał, wyszyd-
wszy następnie mania jego, aby zawsze
bądź co bądź i bez względu na konse-
kwencje, odrębnego być zdania, dał ks. Bi-
smark swoje wyznanie wiary. „Nie twier-
dzę tego, aby polityka, której się dziś ze
względem na interes państwa trzymać mu-
szę, odpowiadała zupełnie osobistym prze-
konaniom moim... Nie chodzi bynajmniej
o to, co kto przed 25 laty pochwałiał albo
potępiał, ale tylko o to, co dla państwa i
jego dążeń, dla kraju i podwładnych u-
żytecznym i koniecznym jest. Dawniej so-
bie nieraz pana Gerlacha za wzór stawia-
łem — nie powiem, czy mi dziś tego żal,
czy nie — ale proszę go, nie jako czło-
wieka, lecz jako człowieka państwa... kto,
jak dziś jeszcze pan Gerlach, zdanie swoje
wyżej stawia, jak krajowe przepisy pra-
we, ten jest prawdziwym rewolucjo-
nistą!”

Izba panów, odznaczająca się niena-
wicią do wszystkiego, co postępowe pa-
chnie, dała nowy znak życia, odrzucając
wniosek, uchwalony przez Izbę posłów, o
zniesienie stempla od gazet i kalenda-
rzy. Rezultatu tego spodziewano się po-
wszechnie.

Na jednym z ostatnich posiedzeń
swoich powziął niemiecki Bundesrath bar-
dzo ważną uchwałę. Nareszcie bowiem u-
dało się zwycięślić pomniejsze państwa,
a mianowicie Bawarię, która dotąd za au-
tonomią się upierała, do zgodzenia się na
rozszerzenie kompetencji państwa i na
prawodawstwo cywilne. Jest to krok bar-
dzo ważny do zjednoczenia zupełnego Nie-
miec. Prace przedwstępne do wykonania
uchwały tej podobno się już rozpoczęły.
Projekt do nowej ordynacji prowincjonal-
nej złożyło ministerjum cesarzowi do pod-
pisania, aby Izba poselska, o ile możno-
ści jeszcze w bieżącej kadencji nad nim
obradować mogła.

Jak wiadomo, publikowanej w prze-
szłym roku nowej ordynacji powiatowej,
nadającej pojedynczym gminom i powia-
tom wiele samorządu, nie roziścięgnięto
tymczasowo na ks. Poznańskie, obawiając
się, aby Polacy wolności tej na złe nie
użyli. Protestacje posłów naszych były
nawczas tak w sejmie jak i w Izbie pa-
nów daremne: nawet postawie niemieccy
z prowincji naszej byli temu przeciwni.
Obecnie złożono w Izbie posłów wniosek
o zniesienie wyjątkowego tego określenia.
Dziwna zmiana wyobrażeń!

Dla księstwa wypracowano również
nowe prawo o powszechnym używaniu je-
zyka niemieckiego we wszystkich urzę-
dach. Ma ono przejść pod obrady razem z
nową ordynacją prowincjonalną. Obiecują
się organia tutejsze, iż „germanizacja
księstwa wstąpi w fazę stanowiącą i o-
stateczną.

Proces Bazaina.

Posiedzenie z dnia 5 grudnia. (Dok.)
Mowa jen. Pourceta. (Dok.) Z chwi-
łą gdy się marsz. Bazaina dowiedział o
marszu Mac-Mahona, wydaje pozorne roz-
kazy do wycieczki, ale pozostawia ofice-
rom zupełną wolność akcji. Bitwę rozpo-
czyną dopiero d. 31. sierpnia o pół do 5
wieczorem, a wszystkie dyspozycje mar-
szałka kwestionują możliwość powodzenia.
Marszałek opuszcza pole bitwy nie zosta-
wiając żadnego rozkazu ani dowiadując
się o los bitwy. D. 1. września staje

się rzeczą jeszcze jaśniejszą, niż d. 25.
sierpnia, że Bazaina nie wysłał o przedar-
ciu się. Armia powraca na pozycje, z któ-
rych aż do chwili kapitulacji nie wychodzi,
a Bazaina nie czyni już najmniejszych usi-
łowań w celu przełamania linii.

Postanowiono niepokoić nieprzyjaciela
wycieczkami, ale te są tak słabe, iż zakra-
wają na ironię. Bazaina wiedział już d. 1.
września, że armia nie ma żywności, jak
na miesiąc, a mimo to rozdziela racje, jak
gdyby prowiantu było podostatkiem.

W parę dni po kapitulacji sędzińskiej
zdawało się, że marszałek zaczyna prze-
nosić dobro kraju po nad egoizm; wydał
on parę szumnych deklaracji. Myślał on,
że Francja po katastrofie sędzińskiej, bez
armii, nie będzie w stanie bronić się dalej,
i że pokój będzie rychło zawarty.

Oczekiwania te zawiodły marszałka.
Zauważa on się zatem znowu w nieczyn-
ności i używa wszelkich środków do stłu-
mienia odwagi w swej armii, ogłaszając
niemieckie raporty, i t. d. Marszałkowi się
zdawało, że polityczne wypadki stworzyły
sytuację, która go uwalnia od obowiązków
dowódcy armii. To był jego błąd naj-
większy, że karierę marszałka zamienił
na misję dyplomatyczną.

W chwili, kiedy przez raport kap.
Lejoindre, przez dzienniki francuskie i pro-
klamację Jul. Favra doskonale był powia-
domionym o stanie rzeczy, czerpie swe
wiadomości u ks. Fryderyka Karola. Od
owego pisma z d. 16. września, w którym
zapytuje Niemców o stan rzeczy we Fran-
cji, był Bazaina zdradzą; jestto bowiem
zbrodniczym i obrzydłym czynem, wchodzić
w komunikację z nieprzyjacielem, nie mając
do tego prawnego tytułu. W parę dni po
dowiedzeniu się o wypadkach paryskich z
d. 4. września usuwa cesarskie orły, po
nawiązaniu stosunków z kwartą niemiecką
znowu je przywraca, nie uznając zatem
rządu, uznanego przez całą Francję.

Posiedzenie z d. 6. grudnia.
Po przedstawieniu w jaskrawych ko-
lorach sprawy niespełnienia sztandarów i
kapitulacji, formułuje nareszcie jen. Pour-
cet swe oskarżenie w następujących trzech
punktach:

1. D. 28. paźdz. 1870 kapitulował
marsz. Bazaina oddając twierdzę Metz,
która stała pod jego rozkazami, zanim
wyczerpał wszelkie środki obrony i zanim
dopełnił wszystkich, co mu nakazywały
część i obowiązek żołnierski.

2. D. 28. paźdz. 1870 podpisał marsz.
Bazaina kapitulację armii w otwartym polu,
skutkiem której armia musiała złożyć
broń;

3. Zanim podpisał tę kapitulację, nie
uczynił wszystkiego, co mu nakazywały
część i obowiązek.

Wszystkie te zbrodnie karane w art.
209 i 210 kod. woj.

Prokurator rządowy wnosi zatem
przewidzianą w tych artykułach karę de-
gradacji i śmierci.

Tu następuje długa obrona Lachauda,
którą w kilku słowach streścimy, a nastę-
pnie wyrok.

Zakończenie.

Wskazywanie przeciw Bazainowi, naj-
subtelniejsze nawet wywody adwokata
straciły swą siłę i rację bytu, gdyż sąd,
wydając surowy wyrok, tem samem od-
rzucił wszystkie powody, przytaczane
przez Lachauda na usprawiedliwienie ob-
żalowanego. Dlatego pomijamy tę mowę,
która starała się krok za krokiem ze-
pełnić odpowiedzialność z marszałka na
chaos w administracji wojennej, na wpły-
wy cesarza Napoleona, na źle urządzoną
służbę intendentury, na brak dobrego szta-
bu generalnego, na niedostatek żywności
i amunicji, na złą komunikację z krajem
po opasaniu twierdzy przez nieprzyjaciela,
na nieporządek stworzony przez wypadki
4. września, których prawomocności nie
mógł uznać Bazaina, itd. Charakterysty-
czną cechą obrony było odczytanie po-
świadczeń ks. Bismarka, ks. Fryderyka
Karola i innych ludzi tego obozu, iż Ba-
zaina doznawał u nich zawsze głębokiego
poważania. Jestto niewątpliwie przykład
jedyny, ażeby broniąc naczelnika wojenne-
go jednego kraju zastawiać się świadc-
stwami wrogów. Głębokie też i ponure
mildzenie panowało w Izbie, kiedy La-
chaud odczytywał te zarówno obżalowa-
nego, jak adwokata upokarzające świa-
dectwa.

Po duplice jen. Pourceta i Lachauda
wypowiedział jeszcze raz Bazaina tonem
namaszczonego: „Mam na sercu dwa slo-
wa: Cześć i ojczyzna! W ciągu mojego
całego zawodu wojkowego, który trwał
lat 42, nie zbłądziłem nigdy przeciw ob-
wiązkowi; nie zdradziłem nigdy mojej oj-
czyzny; przysięgam na imię Chrystusa!”

Po tych słowach (godzina 1/5) Sąd
udaje się na ustęp, publiczność pełna o-
czekiwania pozostaje na ławach. Oddział
żandarmerji wchodzi do sali i ustawia się,
trzymając broń przy nogach. O godzinie
8 1/4 otwierają się znowu drzwi od Izby,
w której odbywała się narada sędziów. Ale
tylko jen. Lallemant pojawia się w sali.
Wreszcie o godz. w pół do 9ej oznajmia-
ją wejście sądu. Żandarmerja prezentują
broń; loża Mac-Mahona i miejsce obżalo-
wanego próżne. Sędziowie stają w swoich
fotelach z nakrytymi głowami. Prezydent
ks. Aumale odczytuje powolnie, ale suro-
wym i poważnym głosem, co następuje:

W imię francuskiego ludu!

Dziś d. 10. grudnia 1873, pierwszy
sąd wojenny 1 dywizji, obradował, według
prawa, przy drzwiach zamkniętych. Pre-
zydent sądu postawił następujące pytania:

1. Czy jest marsz. Bazaina winnym,
że d. 28. października 1870 na czele ar-
mii w otwartym polu podpisał kapitu-
lację?

2. Czy kapitulacja ta pociągnęła za
sobą złożenie broni?

3. Czy jest marszałek winnym niewy-
czerpania przed kapitulacją, wszystkich

środków obrony, jakie mu przepisywały
część i obowiązek?

4. Czy jest marszałek winnym, że d.
28. października 1870 oddał nieprzyjaci-
lowi drogą kapitulacji twierdzę Metz, nie
wyczerpawszy wszelkich środków obrony
i nie uczyniwszy wszystkiego, co mu na-
kazywały część i obowiązek?

Po zebraniu pojedynczych głosów, tak
że najmłodszy sędzia oddał pierwszy, pre-
zydent zaś głos ostatni, odpowiedział sąd
na wszystkie 4 pytania jednomyślnie twier-
dząco.

Art. 209 i 210 kodeksu karnego prze-
pisują w obu wypadkach degradację i
śmierć.

Sąd przeto skazuje jednomyślnie Fran-
ciszka Achillesa Bazaina, marszałka Fran-
cji, na śmierć połączoną z degradacją, ja-
koż w duchu art. 138 na odjęcie mu le-
gii honorowej i medalu wojkowego.

Wreszcie skazuje go na zwrot kosz-
tów w duchu art. 139 kodeksu wojen-
nego.

Publiczność wysłuchała wyroku w nie-
mym milczeniu. Następnie odczytał ko-
misarz rządowy ten sam wyrok obżalo-
wanemu.

Przegląd polityczny.

Ziemie polskie.

Z zaboru pruskiego. Sprawy przed-
wyborcze rozmańtują coraz bardziej
umysły. Stronnictwo kleryczne wszelki-
mi środkami usiłuje przeprowadzić swoich
kandydatów, a znajdując wielką pomoc w
tej okoliczności, że rząd prześladowaniem
arcybiskupa i duchowieństwa katolickiego
podniósł ogromnie dla nich współczucie
w narodzie. Jest rzeczą prawie pewną, że
arcybiskup ks. Leduchowski będzie wy-
branym na posła, bo już w kilku miej-
scach jako kandydat został postawionym.

Bilans Tellusa już podobno wygofo-
wany. Długów ma być 600 tysięcy, a że
drugie tyle ma być weksli niepewnych,
przeto bankructwo będzie wynosiło około
1,200,000 tal. Udziały akcjonariuszów
przepadną, z firmowych zapłaci głównie
Ignacy hr. Bniński, pan kilkomilionowy,
drudzy nie wiele zapłacą, bo majątek T.
Chłapowskiego jest nie wielki a hr. Plat-
tera prawie zupełnie obdłużony.

Niedobór *Vorschuss-Vereinu* poznań-
skiego wynosi, o ile go obliczyć zdołano
do zeszłej soboty, jak się dowiaduje *Dzien.*
Pozn., 112,000 tal.

Bankructwa mnożą się i u Niemców
— z dodatkiem oszustw. — Przed kilku
tygodniami ulotnił się z Chelmy niejakiś
Kirmstein żyd, który swego czasu wiele
gardłował przeciw Polakom. Podobno się
to Niemcom, obdarzyli go zaufaniem i zro-
bili go dyrektorem banku akcyjnego. W
krótkim czasie bank zakwitł; Kirmstein
był wielki człowiek, wybierano go do
wszystkich komitetów i sejmików, zasa-
dzano na pierwszym miejscu. Nagle zni-
knął, okradłszy bank na 50,000 tal., oprócz
tego zostawił jeszcze 70,000 tal. przywa-
tne.

Wskazywanie przeciw Bazainowi, naj-
subtelniejsze nawet wywody adwokata
straciły swą siłę i rację bytu, gdyż sąd,
wydając surowy wyrok, tem samem od-
rzucił wszystkie powody, przytaczane
przez Lachauda na usprawiedliwienie ob-
żalowanego. Dlatego pomijamy tę mowę,
która starała się krok za krokiem ze-
pełnić odpowiedzialność z marszałka na
chaos w administracji wojennej, na wpły-
wy cesarza Napoleona, na źle urządzoną
służbę intendentury, na brak dobrego szta-
bu generalnego, na niedostatek żywności
i amunicji, na złą komunikację z krajem
po opasaniu twierdzy przez nieprzyjaciela,
na nieporządek stworzony przez wypadki
4. września, których prawomocności nie
mógł uznać Bazaina, itd. Charakterysty-
czną cechą obrony było odczytanie po-
świadczeń ks. Bismarka, ks. Fryderyka
Karola i innych ludzi tego obozu, iż Ba-
zaina doznawał u nich zawsze głębokiego
poważania. Jestto niewątpliwie przykład
jedyny, ażeby broniąc naczelnika wojenne-
go jednego kraju zastawiać się świadc-
stwami wrogów. Głębokie też i ponure
mildzenie panowało w Izbie, kiedy La-
chaud odczytywał te zarówno obżalo-
wanego, jak adwokata upokarzające świa-
dectwa.

Po duplice jen. Pourceta i Lachauda
wypowiedział jeszcze raz Bazaina tonem
namaszczonego: „Mam na sercu dwa slo-
wa: Cześć i ojczyzna! W ciągu mojego
całego zawodu wojkowego, który trwał
lat 42, nie zbłądziłem nigdy przeciw ob-
wiązkowi; nie zdradziłem nigdy mojej oj-
czyzny; przysięgam na imię Chrystusa!”

Po tych słowach (godzina 1/5) Sąd
udaje się na ustęp, publiczność pełna o-
czekiwania pozostaje na ławach. Oddział
żandarmerji wchodzi do sali i ustawia się,
trzymając broń przy nogach. O godzinie
8 1/4 otwierają się znowu drzwi od Izby,
w której odbywała się narada sędziów. Ale
tylko jen. Lallemant pojawia się w sali.
Wreszcie o godz. w pół do 9ej oznajmia-
ją wejście sądu. Żandarmerja prezentują
broń; loża Mac-Mahona i miejsce obżalo-
wanego próżne. Sędziowie stają w swoich
fotelach z nakrytymi głowami. Prezydent
ks. Aumale odczytuje powolnie, ale suro-
wym i poważnym głosem, co następuje:

W imię francuskiego ludu!

Dziś d. 10. grudnia 1873, pierwszy
sąd wojenny 1 dywizji, obradował, według
prawa, przy drzwiach zamkniętych. Pre-
zydent sądu postawił następujące pytania:

1. Czy jest marsz. Bazaina winnym,
że d. 28. października 1870 na czele ar-
mii w otwartym polu podpisał kapitu-
lację?

2. Czy kapitulacja ta pociągnęła za
sobą złożenie broni?

3. Czy jest marszałek winnym niewy-
czerpania przed kapitulacją, wszystkich

Donoszą o strasznym nieszczęściu,
jakie spotkało miasteczko Czausy w mohi-
lewskiej gubernii. D. 23. listopada o godz.
9ej rano przy nadzwyczaj silnym wietrze
wybuchnął pożar i z niesłychaną szybko-
ścią ogarnął sąsiednie budynki. W prze-
ciągu czterech godzin przeszło zszedł-
siat domów i drewniana cerkiew stały w
ogniu. O drugiej po południu połowa
przedmieścia stanowiła literalnie jedno o-
gromne ognisko. Ani jeden ze zgorzala-
nym domów nie był zaasekurywany. Nie
zdołano ocalić prócz niewielkiej ilości do-
mowych sprzętów. Mówią nawet, że spa-
liła się jedna kobieta i dziecko. Przyczyna
pożaru niewiadoma. Korespondent do-
noszący o wypadku, przy tej sposobności
zwraca uwagę, na niedostateczność środ-
ków ratunku. Miasto Czausy posiadało
tylko dwie beczki, dwa kubły i jedną rę-
czną sikawkę.

Kronika.

Kurjerek Lwowski.

— Na koleję dobra wiadomość! *Szczutek*
pismo satyryczno-polityczne, wychodziło o-
statnimi czasy co dwa tygodnie. Obecnie o-
głasza redakcja, że z nowym rokiem znowu w
każdą sobotę pojawiać się będzie numer tego
uż dziś powszechnie czytanego pisma. Po
bliższe szczegółów odesłamy czytelników do
rubryki „Nadesłane.”

— *Afisz teatralny* przypomina, że z koń-
cem tego roku upływa termin nadsyłania u-
tworów scenicznych na tegoroczny konkurs
teatralny krakowski-lwowski. Przesyłać je
trzeba na ręce hr. Eugeniusza Cetnera we
Lwowie. Dotychczas nadesłano następujące
prace: Wszędzie dobrze, gdzie nas nie ma”,
fantazja dramatyczna w trzech aktach, „Wan-
da” w trzech aktach, „Upiór” dramat w trzech
aktach, „Krystyn z Gozłowy herbu Lilija”,
dramat historyczny w pięciu aktach, „Eman-
cypacja kobiety” melodrama w trzech aktach,
nadesłana z Chicago, „Król na weselisku” o-
braz dramatyczny w trzech odsłonach wiers-
zem. Tytuły innych podamy później.

— Lwowska c. k. prokuratura państwa
skonfiskowała wczoraj nr. 20 czasopisma ru-
skiego *Prawda*.

— Kraj skonfiskowany został za artykuł,
wymierzony przeciw Radzie szkolnej z powodu
nagłego usunięcia dr. Belcikowskiego z posady
dyrektora gimnazjum żeńskiego pod pozorem,
że tenże nie ma egzaminu na nauczyciela szkół
ludowych. Konfiskata ta jest nową ilustracją
wolności, jakiej prasa używa.

— **Obwieszczenie.** Z fundacji, założonej
przez niewymienionego dobroczyńcę z powodu
zaślubin Jej Ces. Wysokości najdosłowniejszej
arcyksiężniczki Gizeli, jest do nadania wy-
prawa w kwocie 597 złr. w. a. do której mają
prawo ubogie i tego dobrodziejstwa godne
córki i sieroty takich urzędników, którzy na-
leżą albo należeli aż do zgonu lub pensyona-
rów albo należeli aż do zgonu lub pensyona-
rów do galezi służby podlegającej c. k. mi-
nisterstwu spraw wewnętrznych dla królestw
i krajów, reprezentowanych w Radzie pań-
stwa. Wyprawa ta na dniu 20. kwietnia 1874
r. nadana — atoli zaaszygnowana zostanie do
następnego dnia 1. maja 1874. r. w terminie
następnym. Podania o tę wyprawę, zaopa-
trzone w metrykę chrztu, świadectwo moral-
ności i ubóstwa dziecięcia, dalej — w dowód,
iż ojciec tegoż służył w pomienionej galezi
służby, wniesione być mają najdalej do 20.
stycznia 1874 r. w c. k. niższo-austriackiem
namiestnictwie w Wiedniu.

— (T. N.) Z pod Brodów. Korespon-
dent z pod Radziechowa uderza w nr. 249
Gaz. Nar. na właścicieli ziemskich otaczają-
cych się wyłącznie żydami ku wzgardzie i
poniżeniu swoich, a stojącym com amore w na-
bliższych stosunkach z żydami; lecz więcej
jeszcze uderza na tych, którzy pozbawiają zie-
mie żydom, tych chce smagać, bo wymienia
ich nazwiska zapowiadając jej dalszą publi-
kację. Owoż co się należało pierwszym —
trafiło drugich. Pierwszych chłostać należy
bez litości, bo drudzy są po największej czę-
ści bezwinni; na nich oddziaływać skutki, któ-
rych przyczyn upatrywać należy w życiu i
postępowaniu pierwszych.

Jeżeli krajowicze samowolnie wyrzeka się
swoich tak dalece, iż od pierwszego objęcia
majątku, który spadkiem odziedziczył, tylko
żydami się otacza, z góry zapowiada, iż nie-
chce ażeby obok niego żył taki rodzaj, jak da-
leko jego panowanie sięga, o jakich to wła-
ścicieli owa korespondencja wspomina, jest
to rzeczywiście smutny obraz odstępstwa a
tem szkodliwszy im hojniej fortuna wyposaża-
nia ten czyni. Apatyczny indyferentyzm
musił poprosić owładnąć cały umysł, zatrzeć
i wybieżyć każde poczucie swojskości a tak
stojąc obcy między swoimi, zerwać sta-
nowczo z tradycją. Po jednej stronie piętnuje
się swoich wzgardą, po drugiej stronie słu-
żąc obszar podobnych właścicieli za rozpłodowe
staje wrogiemu krajowi żywiołu.

Inni właściciele ziemscy padają już tylko
ofiarą za grzechy przemożnych, bo gdy tanci
podtrzymują zaród złego, rozlewający się sto-
pniowo po kraju, to jeszcze tyle różnorodnych
czynników wpływa na ich niefortunną sytua-
cję, iż mimo wszelkich wysiłków popadają w u-
tratę swej fortunki. Na nich odzwierciedlają
się skutki tego, gdzie przyczyny przypisać
należy innym. Jeżeli przyjdą dnie ciężkie
próby patriotyzmu, które od lat 40 tak czę-
sto się powtarzają; jeżeli rok po roku trafi
nieurodzaj, lub inna klęska, jeżeli fiskalizm
podatkowy ciężko przysięga, a przemysł i
handel w uspieniu, bo wszelkwalna ręka nie
użył bynajmniej jakby w miarę zwiększonych
ciężarów powiększyć kapitał krajowy, to je-
szcze nie zaskaguje na potępienie, gdy ratu-
jąc strzechę ojczyzny oderwie się kawał ziemi
i sprzeda choćby żydowi, bo naturalnie tylko
on ma grosz. To też resztę uwag szano-
wego kores., ażeby utworzyć pewną solidarn-
ność, za pomocą której zdołano by wydobyc się
z pod presji żydowskiej i również usunąć
przyczynę szkodliwego seperatyzmu poczytać
należy za zbawienne.

Nakoniec należy jeszcze sprostować nie-

które fakta podane w wspomnianej korespon-
dencji. Grzymałków nabyli żydzi, ale też
nie było żadnego innego kupca. Wypadki R.
1863 i 64 przyspieszyły tę sytuację. Z Mi-
kołajowa obejmującego z atynencjami 2500
morgów obszaru, nabyli żydzi 200 morgów.
Reszta uratowana tak dalece, iż obecnie już
nie zagraża nic, aby coś mogło przejść w ży-
dowskie ręce. W Smarzewie mającym około
1200 morgów, sprzedano żydom 300 morgów.
Reszta salwowana.

Ze pauperyzm panuje w kraju i że smu-
tne tego będą następstwa w obec braku wszel-
kiego kapitału obiegowego; że nareszcie i tu
dojmuje powszechny upadek giełdowy to jest
powszechnie wiadome. Z założeniami rękoma
niepodobna wycekiwać ostateczności, lecz jak
zwykle w innych racjach okazać się energicz-
nymi rodakami, kochającymi kraj i swoją zie-
mię. Walkę oręża trzeba przenieść na pole
ekonomiczne.

— Lisko 22. grudnia 1873. Korespon-
dencja z Liska, która w nr. 299 *Gaz. Nar.*
z d. 19. grudnia b. r. się pojawiła odznacza
się nieznaną ilością faktów tak pożarnych, jakoteż
i innych, dlatego uważam za stosowne takowe
w inny sposób przedstawić.

Ogień powstał nie w domu Falschera jak
ów korespondent doniósł, lecz w stajni domu
przyległego, a gdy w niej materiały palne jak
słoma, siano i t. p. się znajdowały wnet całą
ją ogarnął, zżąd na dalsze domy się przeniósł,
a zasługa zlokalizowania go należy się wcale
komu innemu, niż tam wymieniono, bo bur-
mistrzowi p. Habowskiemu, który swoją skrzę-
tnością dalszy postęp tej pożogi sparałizował.

— Z przemysłniskiego powiatu 17.
grudnia. Do niezmiernie na całej Rusi rozpo-
wszechnionych, ale mało znanych i ocenionych
zwyczajów, należy tak zwane „nawalne” czyli
może „owalne”.

Po zbiorach, najczęściej w grudniu wy-
bierają się speculanci zamieszkałi po wsiach
(a do nich w pierwszym rzędzie żydzi należą)
z wódką w odwiedziny. Od chałupy do chałupy
wędrując, częstują każdą osobę, gospodarza,
gospodynię, parobka, dzieci nawet wódką
i składają życzenia, aby się rozdziło, wymaga-
jąc przytem i to pod kławią nieurodzaju, da-
runków z każdej galezi gospodarstwa. Fura
za nawalującym idącą zabiera przedziwo, ja-
ja, mąkę, przono, zboże w ziarnie, słowem
wszystkiego po trosze z każdej galezi gospodar-
stwa. Człowieki nasze dają, bo gościnność
starostwianiska z jednej, a wódka i zabobon
z drugiej strony zniewalają ich do tego, na-
reszcie działa tu i bojaźń narażenia się oso-
bie nawalującej, bo ta osoba zawsze ma wpły-
wy i mogłaby szkodzić. Jak mi to sami na-
walujący zeznali, zysk czysty z takiego po-
chodu po wsi wynosi 50 złr. i więcej.

Jak długo w dawniejszych czasach pro-
pinator żyd jeden zamieszkiwał na wsi i raz
na rok on jeden chodził po nawalnym, rzec
nie była ważną; od czasu jednak, kiedy się
żydków po wsiach osiadłych namnożyło, a ka-
żdy z nich korzysta z osobną z dobroduszości
ludu naszego i jak to skonstatowaliśmy w po-
wiecie przemysłańskim chodzi po nawalnym;
zwyczaj ten przybiera groźne — Ind wyni-
szczające rozmiary, i dlatego to Rada powia-
towa przemysłańska na posiedzeniu swem dnia
15. bm. uchwaliła wszelkich użyć środków
zwyczaj skasować. Okólniki pouczające, in-
strukcje dla delegatów a nareszcie i kary po-
licyjne na wójtów, którzy nawalne cierpieć bę-
dą po wsiach, przyczynią się do zniesienia tego
demoralizującego zwyczaju.

Przy tej sposobności pozwolimy sobie u-
jąć się za Radą powiat. przemysłańską, która
w ostatnich 3 latach a mianowicie w r. 1872
w każdej galezi gospodarstwa powiatowego
dużo zdziałała, a którą dr. Pilat w sprawo-
zdanu swoim wydrukowanem w *Gaz. Nar.*
tak mocno pokrzywdził.

1. Tymczasem Wydział Rady pow. prze-
mysłańskiej w r. 1872 po raz pierwszy zlu-
strował wszystkie gminy w powiecie, i raz
w lustracji osobno przeprowadzono, każdy w ak-
tach naszych przeglądnięć może, że z powodu
tych lustracji wykryto nadużycia osławionego
ks. Kuderkiewicza.

2. Rada pow. przemysłańska założyła To-
warzystwo zaliczkowe i dała 1000 złr. na po-
czątek, które to Towarz. prosperuje i dziś już
kapitałem 15.445 złr. 66 ct. obraca.

3. Rada kazała sporządzić dokładne in-
wentarze w roku 1872 w 40 gminach, a re-
zultaty w 1873 ukończono.

4. Rada pow. zaprowadziła magazyn soli,
sprawiła dla całego powiatu cynkowe tablice,
drogowskazy, wybudowała 85 sążni drogi ka-
miennej przy gorzelni w Przemyslanach, most
w Brzuchowicach (dla którego Wydział kraj.
400 złr. subwencji przyznaczył), dała 2 sty-
pendja akuszerkom, zmniejszyła Gliniany do fun-
dacyi drugiej posady dla nauczyciela, poma-
gała wszędzie okręgowej Radzie szkolnej w
Brzeżanach, za co jej od tejże do l. 1525 u-
znanie przesłano.

5. Rada pow. nasza powołała do życia
filie Towarzystwa gospodarskiego i pedagogi-
cznego, które pomyślnie się rozwijają etc. etc.
Nie tylko że szan. dr. Pilat cytując podobne
fakta u innych, te wszystkie fakta pomija mi-
lenciem, ale jeszcze Rad

— **Tarnów** 20. grudnia. (Straż ochotnicza ogniowa w Tarnowie i A. Siedlecki praestigator.) Niedawno smutną powiększył wiadomości o niepowodzeniu się straży ochotniczej „Sokoła” we Lwowie; i tutejsza straż ochotnicza omal temu stanowi nie uległa, gdyby nie pełne poświęcenie się zanego obywatela i radnego miasta Tarnowa i Rady powiatowej p. Stanisława Szlegielicza, który dowództwo onej straży objął, instytucji tej nie poparł. Jemu to zawiadzić należy, że straż tutejsza już w sukienne mundury zaopatrzoną została i świetne powodzenie nadal obiecuje.

On to z pomocą swego zastępcy zaprosił do Tarnowa magika z Krakowa p. A. Siedleckiego, który dał przedstawienie na dochód straży ochotniczej ogniowej, kontentując się bardzo małą kwotą za swą pracę i poniesione trudy.

Przedstawienie wypadło świetnie, bo też przemlecie nie można o zręczności tego sławnego magika, który w mieście naszym po raz pierwszy w języku polskim, całkiem nowe sztuki magiczne z nadzwyczajną elegancją i zręcznością ku ogólnemu podziwieniu i zadowoleniu przedstawił.

— **Gorlice** 20. grudnia 1873. Wiek mi-jały, w których całe społeczeństwo ludzkie (prócz nauczycieli) żyło w tem mylnym przekonaniu, iż natura, ta najtroskliwsza matka wszystkich i wszystkiego, z słusznej obawy, aby nie zginął z głodu, obdarzyła, każdego mającego poświęcić się szkolnictwu ludowemu, żółdkami wielbłąda i w ogóle nadzwyczaj lichym ustrojem trawienia. Dzięki anatomicznym okazom żółdków nauczycielskich, dowodzącym oczywiście o mylnym przekonaniu społeczeństwa, już w zeszłym roku sejm, w miarę nowopowziętego przekonania, pomyślał o polepszeniu doli nauczyciela ludowego, a za jego impulsem i tutejsza Rada miejska, czego wodzem uchwała tejże Rady z d. 18. b. m. na mocy której, na wniosek W. pp. Rogawskiego i Seuchtera, poparty przez ks. Zabickiego, podniesiono placę, roczną kierownika tutejszej szkoły z 480 zhr. 500 zhr. tudzież dwie po-sady nauczycielskie z 300 zhr. rocznie, na 350; co właśnie jest powodem do złożenia serdecznych dzięk przedewszystkiem W. pp. wnio-skodawcom i W. ks. proboszczowi, niemniej i wszystkim tym członkom Rady miejskiej, któ-ry wotując chętnie za podwyższeniem plac urzędników magistratualnych, policjantów i stróżów miejskich, przychylić się raczyli i do wniosku dotyczącego plac biednych nauczy-cieli.

Kiedy reszta społeczeństwa pozbędzie się swego mylnego przekonania, dotyczącego żół-dków nauczycielskich?

— **Gorlice** 15. grudnia. Oszczędność prze-dewszystkiem, bo ona matka gospodarstwa, tak mówi przysłowie i prawdę mówi, niemniej jednak prawdą jest, że guldeny nieroztropnie oszczędzone, sprawia, że stówki będą wyda-wane. Korespondencja niniejsza niechaj uzyska słuszną dla niego twierdzenia. Pomijając pozycjami uszczuplającymi wydatki, wykresło-słono także kwotę używaną na nagrodę za każdego ubitego wilka. Nie praktyczna, aż nadto przesadzona (lecz tylko w rzeczach drob-nazgrywających) oszczędność ta ze strony sejmu, wywołuje z każdym rokiem szkodliwsze skut-ki. Wilki nagromadzone w lasach sąsiedniego nam powiatu krośnieńskiego, spowodowały tam-tejsze starostwo do zarządzenia obławy, skut-kiem czego wyrugowano je tylko z obranej siedziby. Wyparty zwierz za granice powiatu krośnieńskiego, znalazł się pod łaskawymi władzami na terytorjum tutejszem. Rozszarpa-niem zaraz pierwszej nocy kilkunastu sztuk owiec w Ropicy ruskiej, ogłosił swoje przy-bycie i upomniął opieszalszych gospodarzy do baczniejszego strzeżenia swej trzody. Od dwóch tygodni karnia się wilki biednych górali ow-cami, których podatki z dodatkami, bank wło-skański i plebanie poknąć jeszcze nie zdoła-ły. Nie masz nocy, w którejby przynajmniej jedna sztuka bywała, nie poniosła śmierci mę-czeńskiej, czego egzekutorami są nieproszeni z krośnieńskiego powiatu goście.

Otóż i dowód na powyżej postawione twierdzenie. Sejm zniósłszy nagrody za zabi-bie wilka, oszczędza przypuszcmy rocznie sto zhr., podczas, gdzie kraj traci przynajmniej kilkanaście set, jeżeli nie kilka tysięcy, w do-datku może i kilku ludzi pogrzebanych w żół-dkach wilczych. Łagodność władz naszych, tchórzostwo włościan i odwaga (wobec zają-ka) naszych myśliwych, ośmieliły przybyśzów do tego stopnia, iż po zachodzie słońca, jakby z obowiązku, trzymają straż honorową przed chatami włościanami, co więcej pytają o pasz-porta podróżnych na gościniec publicznych. Wymogi za ofiarowaną przez nich usługę, bar-dzo są skromne, wystarczy choćby jedna owca,

choćby stara szkap, za każdą dobę, rozumie się bez ograniczenia naddatków, A przecież władze nasze, zawsze powolne i flegmatyczne, potrafiła zgrywać wilków tak dalece oburzyć na siebie, że już ponoś powzięły one zamiar, po-myśleć kiedyś o wypowiedzeniu wilkom przy-tulku w tutejszym powiecie, za pomocą grand obławy. Błada wam więc wilki! bo najdalej w roku 1874 wypłoszy was obława przynajmniej o milę, z obranej siedziby. Lecz i tam nie zapewnił wam stałego siedliska, władze na-sze bowiem naczelne nie śpią, nawet w Ko-nieczny dosięgnie was ich dłoń rozniewana. Ej — przecież nie godzi się nam żartować wśród skarg i płacz biednego górala, po stracie jedynej może skóry, dostarczającej raz co dnia pokrzepiającego mleka wynędzniałego dzie-twie, nie należy się z lekceważeniem mówić o wilkach, bo może wśród dzisiejszej nocy nie jednego tętno było przyspieszone, włosy mu na głowie stały i ludy pod nim drżały, a wszystko od strachu przed jęczącym się śli-pami i rozwartą paszczą wilka. Dlatego ra-czej wstawmy się do władz naczelnych za ty-mi biedakami i poprosimy takowe, aby jak najpieszniej zarządziły obławę, która miałaby na celu nie samo wypłoszenie, lecz ile moż-ności wytepienie gospodarujących wilków. Na-leży przeto pobudzić do współdziałalności nie-tylko wśsej przez wilków nawiedzanej, lecz za-ważać jednocześnie i odleglejsze, w celu dal-szego nieustannego przesładowania nieprzyja-ciela, nie mniej też zawiadomić o tym mane-wrze graniczące powiaty, aby były przygo-towane do odpowiedniego przyjęcia nadciągają-cego gościa. Inaczej wilki wypędzone z Ropi-cy to samo będą wyprawać w Gładyszowie, a w najgorszym dla nich razie w powiecie grybowski.

— **Kraków** d. 22. grudnia. Wszelkie uznanie należy się szanownej redakcji za po-djęcie sprawy o żydach naszych i żyjących należają, żeby ją z wszelką gorliwością dalej prowadziła, bo dzieją się rzeczywiście okro-pne rzeczy, o których za granicą naszego kraju nikt nawet pojęcia mieć nie może.

Ale wedle zdania mego trzeba by wpłynęł artykulami dziennikarskimi także i przede-wszystkiem na sądy i c. k. notariuszów, na tych ostatnich, ażeby niepodawali ręki do zdzierstw przez przyjęcie aktów grzeszących niesłychaną lichwą i z góry obmyślanych na zrujnowanie ludności chrześcijańskiej, na pierw-szych zaś, aby zastosowawszy §. 1336 ust. cyw. niedozwalały na egzystencję kar konwen-cjonalnych przechodzących wszelkie granice nietylko prawne ale nawet litości; świeży bo-wiem zaszedł wypadek w krakowskim c. k. sądzie delegowanym, który dozwolił egzeku-cji kary takiej od kapitału pożyczkowego 20 zł. umówionej na wypadek niezapłacenia go w terminie oznaczonym po 1 zł. dziennie, która to kara w wspomnianym wypadku do-szła aż do sumy 468 zł. Czyż to nie jest o-czywistym rabunkiem? i czy sąd niema pod-stawy odmówienia poparcia tak haniebnego czy-nu? — Dla czego dziennikarstwo niewpyła także na ojców naszych w parlamencie i nie-przypomni im, żeby wnieśli projekt do ustawy tak słusznej w innych krajach istniejącej i w kodeksie zwanym napoleońskim uzasadnionej, żeby pomimo dozwolonej dowolnej stopy procentowej, sądy w razie sporu lub egzekucji nieprzyszanowały wyższego procentu nad pra-wne 6proc. Wszakże tylko tym jedynym spo-sobem możnaby tam jakąkolwiek postawić tak niesłychany zdzierstwem przez naszych współziomków izraelskich praktykowanym na ludności chrześcijańskiej.

— **Wiadomości społeczno-ekonom.**

— **1 Dziennik Polski** w rzadkich chwi-lach dobrego pocucia potrzeb kraju mimowol-nie się oświadcza za wyzwoleniem się z pod przewagi żydów, która kraj rujnuje, jako też za przywróceniem równowagi ekonomicznej, potrzebę której (Gazeta pierwsza i to wielo-krotnie wykazała. Otóż co pisze korespondent z Rawy do tego pisma (zob. nr. 264). Soli-darność żydów, która miała rację bytu wów-czas, kiedy oni byli wyrzutkami społeczeń-stwa i żadne prawo ich nie broniło, staje się teraz w wielu rzeczach niebezpieczną układowi społecznemu. Utrzymywana powagą religijną, nagina ona pod jarzmo pewnej uprzywilejo-wanej kasty tysiące ubogich współwyznawców, którzy częścią z zabobonu religijnego, częścią zaś ze strachu przed przemocnym wpływem partii kałanej, we wszystkich powodować się muszą woli z góry im narzuconej przez tych, którzy tę swoją władzę najeźdźcą na korzyść własnych kieszeni wyzyskiwać umieją. To zatem nadaje owej oligarchii, która reli-gia i pieniądami króluje, stanowisko uprzywilejowane, które z niezmierną energią, zręcz-nością i przebiegłością wyzyskując, potrafiło ono

zeganąć w swoje ręce wszystkie zyskowne przedsiębiorstwa w kraju. Jak bardzo takie monopolizowanie jest zgubnem dla ekonomicz-nego rozwoju kraju, widzimy z tego, że obok tych kacyków, którzy grożą i kłutwą rozporządzą, nie może się ostać nikt, choćby ze znajomością rzeczy, przedsiębiorczością i zasob-nem stał z nimi w szranki. Będąc za zupeł-nem równoprawnieniem wszystkich, tem gorliwiej występować powinniśmy przeciwko przywilejom, które ze szkoda kraju i tysięcy ludzi, zostały jeszcze na dawnym zabobonie-mi uprawnionym gruncie i które nadając pe-wnej kście prawa wyjątkowe, tworzą niejako rząd, który bezkarnie nieraz nie-stety uraga się obowiązującym ustawom. Z tego wychodzą stanowiska, a nie z niena-wiści do izraelitów, z radością witać powin-niśmy wszystkie objawy reakcji przeciw temu nienaturalnemu stanowi rzeczy. Jednym z ta-kich objawów jest świeżo w naszym miaste-czku zaszyły fakt objęcia w zarząd własny pro-pinacji przez pana Granowskiego, dzierżawcy Rawy. Izraelici, którzy już kontrakt o dalszą dzierżawę byli zawarli, zerwali nagle dnia 2. bm. kontrakt i zmusili dzierżawcę, niechającego przystać na ich żądania, do objęcia propinacji na siebie. Cała inteligentna ludność Rawy jak i wszyscy okoliczni z ciekawością oczekują przebiegu, jaki sprawa ta weźmie. Nie są to bowiem przelewki wypowiedzieć walkę falan-dze izraelitów, którzy owemi wyżej wspomia-niemi wpływami parci, nie mogą choćby chcieli wyłamać się z pod narzuconej im solidarności, chociaż solidarność ta tylko owej frakcji ary-stokratycznej korzyść przynosi. Do ich to bo-wiem kieszeni płyną zyski ogromne, jakie przy-nośnią tanio nadzwyczaj wydzierżawiona pro-pinacja, za którą szynkarze ubożsi dobrze pla-cić im muszą. Radziłobyśmy, aby w interesie ekonomicznym kraju, zwycięstwo pozostało przy tej stronie, która idąc prostą legalną dro-gą, w obronie swoich interesów nie nadużywa ani religii, ani pokątnych wpływów. Powodze-nie w znacznej części zależy także będzie od zachowania się starostwa, czy takowe bez-stronnie ale ściśle prawa warując, potrafi u-krócić sprężystości nadużyć i wybiegi, których się oczywiście na wielką skalę dopuszczać bę-dą żydzi.

— **Ciekawą ilustracją** obecnego stanu stosunków społecznych stolicy cesarstwa nie-mieckiego jest następujący anonis zamieszczony w miejscowych dziennikach: „Wobec wzrastają-cego z każdym dniem niebezpieczeństwa na ulicach Berlina, polecam moje kieszonkowe re-wolwery o sześciu strzałach, tylko po 4/5 ta-lara, jak niemniej nowego rodzaju zimowe pa-latki, przez które kula niełatwo przechodzi.” Często też pojawiają się ogłoszenia o buldo-gach i innych silnych rasach psów, ofiarowa-nych na sprzedaż jako stróżów bezpieczeństwa osobistego.

Gospodarstwo przemysł i handel.

— **Ważne dla właścicieli domów.** (Do-konczenie.) Niewykładając słabszego cynku jak numera 11, 10. i 9. do użycia pokrycia da-chów, jako też i inne systematą do pokrycia dachów wymagane, oświadczam, że wobec in-nych lekkich materiałów ogniotrwałych jak dyktura napuszczana (Dachpape) filemessa napuszczana (filpape), lub cienka blacha że-lazna, które do budynków mniejszych prze-znaczone są, w miejsce wyżej wymienionych ma-teriałów słaby cynk na pierwszeństwo zasłu-guje, a to z tego względu, że cynk niewymaga konserwacji, jak inne pokrycia, które co kilka lat pokostowane lub dziegiem napuszczane być muszą. Zauważać przytem muszę, że przy cieńszym cynku powinien format czyli szer-ość blachy być używany większy, przez co blacha dostaje większą sztywność.

Na gzymsy powinien być jako najtańszy cynk użyty nr. 12, 13. i 14. każdy inny słabszy numer cynku użyty, w krótkim czasie przez działanie ciepła i mrozu, ściągą i marszczy fason gzymsu, co podnieśli spęca całą budowę. Do rynien okazał się cynk mniej praktycznym i bywa zastąpiony blachą że-lazną cynkową, lub też blachą grubą wyrabianą w fabrykach pod nazwą (Ponton-blech).

Z zapoznania się z wyżej wymienionem u-życiem materiału cynkowego interesowana pu-bliczność powinna tą korzyść odnieść, że przy-poruczeniu dachowych robót przedsiębiorcom, niebędzie mogła wyzyskiwana być, jak obecnie, przez użycie cieniokiego materiału.

Z tego wynika, że wykonanie robót cyn-kowych poruczać należy tylko ludziom obzna-jomionym z tym materiałem i znanym z su-mienności w wykonaniu.

Porównanie taniości i trwałości dachu pokrytego cynkiem z ogniotrwałym materiałem wykazałem już w poprzednim ogłoszeniu (o koryściach pokrycia dachu cynkiem) zawa-żać tylko tutaj muszę, że niezbędnie przy obliczeniu kosztów pokrycia dachu cynkiem odpowiedniej grubości trzeba w rachubę wziąć 1) konserwację dachu innym ogniotrwałym ma-teriałem pokrytego, ponieważ cynk niewymaga żadnej konserwacji; 2) wartość starego ma-teriału zużytego do stopienia; a te dwie po-zycje wykaza dostatecznie przy strąceniu tej kwoty z kosztów pokrycia, że najtańszem i najodpowiedniejszym jest pokrycie cynkiem grubym. Oprócz tego dodać musimy, że cynk jest nadzwyczaj lekki, nie obciąża więc zby-tecznie budowy. Lwów w listopadzie 1873.

Feliks Piątkowski.

Sprawozdanie tygodniowe lwowskiej izby handlowej i przemysłowej o cenach zbo-ża i produktów zrealizowanych na placu lwow-skim w ciągu tygodnia od 11. do 18. gru-dnia 1873.

W ubiegłym tygodniu w interesach na zboże było usposobienie trochę mdle, Brak wagonów tamuje jeszcze ciągle interesa, Zboża. Pazenica 170ft. czelna biała 12,25 do 12,50 zł., czelna czerwona 11,50 do 12,25 zł., czelna żółta 11,25 — 12,25 zł., dobra sucha biała 11,25 — 12 zł., dobra żółta albo czerwona 11 — 11,75 zł., pośle-dnia albo wilgotna 10,50 — 11 zł., Żyto 160ft. najlepsze suchie 8,50 — 8,75 zł., średnie albo wilgotne 7,50 — 8 zł., Jęczmień 140ft. 5,75 — 6,75 zł., Owies 100ft. 3 — 3,50 zł., Kukurudza 170ft. 7 — 7,75 zł., Zboża strączkowe. Groch 180ft. 9 do 10 zł., Nasiona. Konieczyna 180ft. 40 — 43 zł., Anyz płaski 100ft. 16 — 20 zł., Kminek 100ft. 14 — 16 zł., Nasiona olejne. Rzepak zimowy 150ft. 8 — 8,50 zł., Lnianka 150ft. 6,75 — 7 zł., Welna 100ft. 100 — 125 zł., Potaż 100ft. 11,50 — 16,50 zł., Okowita 80 Tralles, 41 miar gotowa 17,50 — 18 zł., na grudzień-kwiecień 17,50 do 17,75 zł., na sierpień 18,75 zł.

Kraków 19. grudnia. Wczoraj ukoń-czonem zostało obliczenie wyborów do Izby handlowo-przemysłowej krakowskiej, które od-bywały się d. 9. i 10. b. m. Izba ta obej-muje powiaty: Bielski, Bocheński, Brzeski, Chrzanowski, Dąbrowski, Gorlicki, Grybowski, Jasielski, Kolbuszowski, Limanowski, Łańcucki, Mielecki, Myślenicki, Niski, Nowo-Sądecki, No-wotarski, Pizniński, Ropczycki, Rzeszowski, Tarnobrzski, Tarnowski, Wadowicki, Wie-licki i Żywiecki. Izba dzieli się na dwie sekcje: handlową i przemysłową.

Do sekcji handlowej wybrani zostali: pp. Albert Mendelsburg, Stanisław Feintuch Sa-lamon Deiches, Julian Epstein, Juliusz, Au-gust John, Alexander Goldgarten, Tadeusz Ta-rasiewicz, Izrael Rosenthal z Krakowa; Ja-kób Salamon, Herman Haerz, Karol Kaczko-wski, Herman Ringelheim, Salamon Haber, W. T. A. Wielogórski z Tarnowa.

Do sekcji przemysłowej: pp. Teodor Ba-ranowski z Krakowa, Gustaw Baruch z Pod-górz; Ludwik Zieleniewski z Krakowa; An-toni Łuszczykiewicz z Krakowa; Jan Gütz z Okocina, Jakób Feitel z Rzędzina, Henryk Szancer z Tarnowa, Adolf Aleksandrowicz z Krakowa, Ernest Stokmar z Krakowa.

Odesy kupcy zbożem, którzy wysłali takowe do Francji i Anglii morzem, postanowi-li obecnie urządzić główny skład zboża w Podwoleczyskach i wysłać je koleją Karola Ludwika. Postanowienie to kupców odeskich jest ogromne dla nas wagi i przyczyni się wielce do podniesienia handlu w Galicji.

Rafinerja spirytusu Juliusza Mi-kolasza notuje spirytus rafinowany stopień 70 spirytus rafinowany z anyżem stopień 73.

Wyciąg z Gazety Lwowskiej z dnia 22. grudnia 1873.

Edykta. Zakrąjowy lwowski ustano-wił dla wiadomości z miejsca pobytu Ma-janny Buczowskiej, Jędrzeja i Marji Bucz-kowskich w sprawie pozwu Wacława i Ma-janny Feichmanów o uznanie własności 7/10 części realności pod l. 321 1/2, kuratora dr. Przesmyckiego. Tenże sąd zawiadania spadko-bierców śp. Norberta Stajnika, że tenże ko-dycyolem z dnia 16. lutego 1873 polew real-ności pod l. 84 1/4 zapisał swej żonie Ka-tarzynie.

Konkurs na posadę pocztmistrza w Ku-tach przy gim. św. Anny w Krakowie wakuje posadę profesora historii powszechnej i geo-grafii.

Ostatnie wiadomości.

Według *Peuter Lyoyda*, cesarz z ro-dziną zabawi w Węgrzech aż do 20. sty-cznia, i tylko cesarzowa zapewne uda się do Bawarii, oczekując tam rozwiązania córki, arcyks. Gizeli. Do Petersburga zaś uda się cesarz dopiero 26. stycznia.

Słychać, że rząd zabroni pewnym bankom wiedeńskim wypłacania kuponu styczniowego.

Rząd węgierski zajmuje się zwolaniem serbskiego kongresu kościelnego; nominacja patriarchy może już wkrótce nastąpić. Arcybiskup Leduchowski i sufragani biskup Janiszewski oznajmili zgromadze-niu delegacji wyborczej, wyznaczonej do postawienia kandydatów do parlamentu niemieckiego, że nie przyjmują kandydatury. Na okręg wyborczy Wschowski, posta-wiono kandydaturę biskupa Namszanow-skiego.

Kursa giełdy wiedeńskiej.

Wiedeń d. 23. grudnia 1873.
godzina 10. minut 30 przed południem.
Akcje kred. 237.50. Anglo-aust. 130. —.
Unionsbank 97. —. Vereinsbank 17. —.
Kolej Kar. Lud. —. Kolej połudn. 168. —.
Franko-aust. —. Baubank 47.50.
Losy z r. 1860 —. Oblig. indem. —.
Staatsbahn —. Wied. Tramw. —.
Ostbahn —. Napoleondor —.
Rubel papier. —. Usposob. mdle.

Wiedeń d. 23. grudnia 1873.
godzina 2. minut 30 po południu.
Akcje fran.-aust. 30. —. Węgier. kred. 131. —.
Anglo-aust. 134. —. Unionsbank 99.50.
Kolej Kar. Lud. 229. —. Kolej siedm. —.
Kolej połudn. 168.50. Kolej Alfd. 152. —.
Kolej Elżbiety 223. —. Kolej Lw.-cz. —.
Czes. Nordostb. 200. —. Vereins-Bank —.
Kolej Rudolfa 158. —. Węg. Ostbahn. 46. —.
Gal. indem. 75.25. Losy z r. 1864 131. —.
Koszyce-Oderb. 139.50. Vorkerhsbank 106. —.
Losy tureckie 50.50. Baubank-Act. 53. —.
Kolej państw. 338. —. Bankverein 53. —.
Wied. Bauver. 14.30. Hyp. Ren. ban. 13. —.
Usposobienie stałe.

Pociągi kolejowe: Przychodzą na główny dworzec z Krakowa o 5. godz. 57. m. rano, 9. godz. 45. m. w nocy i 10. godz. 50. rano. — Z Czerniowiec: 3. godz. 58. m. rano, 3. godz. 45. m. popołudniu i 11. godz. 8. m. w nocy. — Z Podwoleczysk i Brodów: 4. g. 18. m. rano, 4. godz. 3. m. popołudniu i 10. 58. m. w nocy.

Odechodzą: do Krakowa 5. godz. 5. m. rano, 5. godz. 5. m. wieczór i 11. godz. 28. m. w nocy. — Do Czerniowiec: 6. godz. 17. m. rano, 12. godz. 15. m. w południe i 11. godz. w nocy. — Do Podwoleczysk i Brodów: 12. godz. w połud., 10. godz. w nocy i 6. g. 7. m. rano.

Z Podzamcza odchodzą do Podwoleczysk i do Brodów: g. 11. 32. m. w nocy i 12. g. 26. m. w południe.

N A D E S Ł A N E.

SZCZUTEK, pismo satyryczno-poli-tyczne, ilustrowane wychodzić będzie z no-wym rokiem znowu w każdą sobotę.

Prenumerata kosztować będzie całoro-cznie 10 zł., półrocznie 5 zł., kwart-alnie 2 zł. 50 ct. W dodatku będą łami-głównki i inseraty.

Lwów, z Izby handlo- wej dnia 23. grudnia.	placą żądają złr. w. a.	inne publiczne pożycz. złr. w. a.	placą żądają złr. w. a.	placą żądają złr. w. a.	placą żądają złr. w. a.
I. Akcje za sztukę.					
Kolej Kar. Ludwika	227 50 230	Węgier. pożycz. 120zł. 5p.	94 — 94 50	Aust. pożycz. 200 zł. r. s.	198 — 199
Lwow.-Czern. Jassy	139 — 141 50	Węg. pożycz. 111zł. 5p.	76 — 76 5	„ „ 5 pr. w. a.	90 — 91
Banku hip. gal. po 200 zł.	153 — 152	Turecz. pożycz. 400 ft.	51 — 51 50	Gal. K. L. 300 zł. 5 pr. w. a.	105 — 106 50
„ „ krajow. z wpl. 50pr.	— —			„ „ 5 pr. s. r.	135 — 136
II. Listy zast. za 100 zł.				St. Siedl. 200 w. a. s.	97 50 99
Tow. kred. gal. 5 pr. w. a.	79 25 80 25	Akcje bankowe.		St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
„ „ 4 pr. w. a.	72 35 73 35	Anglo-aust. po 200 zł. 120	133 — 133 50	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
Banku hip. gal. 6 pr.	81 75 82 75	„ „ 200zł. 140pr.	94 — 94 50	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
Gal. zakł. kred. wloc.	91 — 92 25	Zakł. kred. gal. 100zł.	131 — 131 50	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
III. Oblig. za 100 złr.		„ „ 200zł. 50pr.	131 — 132	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
Indemnizacyjne galic.	75 75 76 75	Tow. kred. n. aust. 500zł.	590 — 590 50	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
Losy miasta Krakowa	21 — 22	Francz.-węgier. po 200 zł.	29 — 29 50	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
IV. Monety.		„ „ 40 pr.	18 — 20	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
Dukat holenderski	5 35 5 42	Gal. bank hip. po 200 zł.	— —	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
Dukat cesarski	5 35 5 42	„ „ 200 zł.	— —	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
Napoleondor	9 6 9 14	Gal. bank d. hand. i przem.	— —	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
Pół imperjal rosyjski	9 20 9 25	„ „ 200 zł.	— —	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
Rubel rosyjski srebrny	1 68 1 76	Gal. zakł. kred. 200zł.	— —	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
Rubel rosyjski papierowy	1 54 1 65	Gal. bank kraj. po 200 zł.	— —	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
Pruskie bilety kasowe	1 69 1 70	„ „ 50 pr.	— —	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
Srebro	109 — 110 25	Renten bank po 200 zł.	12 — 13	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
Wiedeń d. 19. grudnia.		Banku nar. aust. po 600 zł.	99 — 99 50	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
Pow szechny dług państ.		Banku powz. aust. po 200zł.	26 — 30	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
(za 100 złr.)		Banku powz. aust. po 200zł.	102 50 103	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
Rent. austr. w banku 5 pr.	69 50 69 60	Unionsbank po 200zł. 40p.	10 50 11	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
„ „ w reb. 5 pr.	73 50 74	Verkehrsbank pow. po 200zł.	107 — 108	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
1839 całe losy (m. k.)	287 — 292	Wied. bankver. po 200 złr.	60 — 62	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
1839 1/2 losu	249 — 251	Akcje kolei.		St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
1840 po 250 zł. 4 pr.	97 — 97 50	Albrechts p. 200 złr.	119 50 120 50	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
1840 „ 500zł. w. a. 5pr.	126 20 126 50	Alfd. 200 zł. 5 pr. w. a.	153 — 154	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
1860 „ 100 „ „	109 — 109 50	Alfd. 200 zł. 5 pr. w. a.	153 — 154	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
1864 „ 100 „ „	131 — 131 50	Alfd. 200 zł. 5 pr. w. a.	153 — 154	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
Listy zast. dom. po 120 zł.	118 75 118 75	Alfd. 200 zł. 5 pr. w. a.	153 — 154	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
Oblig. ind. (za 100zł.)		Alfd. 200 zł. 5 pr. w. a.	153 — 154	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
Galicyjskie	74 — 76 75	Alfd. 200 zł. 5 pr. w. a.	153 — 154	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50
Bukowińskie	76 — 77	Alfd. 200 zł. 5 pr. w. a.	153 — 154	St. Siedl. 200 w. a. s.	97 — 97 50

Nadesłano. Wszystkim cierpiącym zapewnia zdrowie i siły bez lekarstwa i kosztów

Revalesciere du Barry

Z LONDONU.

Wszystkim cierpiącym przynosi zdrowie cudowna Revalesciere du Barry, która bez lekarstwa i kosztów usunąć może wszelkie choroby, nerwy, piersi, płuc, wątroby, gruczołów, błony śluzowej, podżeracz, nerok organów oddech, jako to: tuberkul, suchoty, astma, kaszel, niestrawność, zatkanie, biegunki, bezsenność, bezsilność, hemoroidy, wodną puchlinę, gorączkę, zawroty głowy, uderzenia krwi, szum w uszach, nudności itp. nawet podczas ciąży — nakoniec d. iabetes, melancholia, schudnięcie, reumatyzm, gościec, blednica, Oto więcej z 75 000 świadectw o wyleczeniu chorób, które urządził wszelkim cierpiącym: zalecił, i zostają z uznanowaniem.

Certyfikat Nr. 73.668.

Przed 7 miesiącami znajdowałem się w stanie najopłakawszego. Cierpiałem bole piersiowa i nerwowa, schłamałem z dnia na dzień, i przez dłuższy czas byłem przeszkodzony w moich studiach. Użyłem ośmiu paciłek Revalesciere, poczem zaczął się zjawiać, i mogę pana zapewnić, że po 1-miesięcznym używaniu ja-wianym, to stosunkowo tanie i skuteczne polewienie jako lekarstwo wszystkim cierpiącym zalecił, i zostają z uznan

Franciszka Medweja
w Sasowie, otwarty jest przez
4514 cała zime. 4-4

Z Wystawy światowej!
Na zimę
poleca handel

Fryd. Schnibutha i Syna
we Lwowie, Rynek, nr. 45.

Kaftaniki trykot. wełn. białe
po zł. 1.75, 2.20, 2.90, 3.30, 3.75.

Kaftaniki trykot. wełn. paś-
wo po zł. 3.35, 3.75.

Kaftaniki trykot. wełn. białe,
z kutnerem po zł. 3.60.

Kaftaniki trykot. wełn. kolo-
rowe z kutnerem po zł. 3.35.

Kaftaniki trykotowe pojed-
wabne po złr. 4.25.

Koszule flanelowe po zł. 3.60 i 4.

Kalesony trykot. wełn. białe,
po zł. 2.50 i 3.

Kalesony trykot. z kutnerem
po zł. 3.50, 3.80 i 4.

Kalesony flanelowe po zł. 4 i 5.

Barechany rypsowe białe, lokiec
po ct. 29, 34 i 40.

Barechany pikowe białe, lokiec
po ct. 44, 55 i 60. 4585 3 4

posia lająca smak przyjemno-aromatyczny, pre-
parowana z roślin organicznych, takowa wzma-
ca żołądek i sprawia apetyt.

Główny skład dla Lwowa: pp. **Hend-
rich et Węgrzynowicz**, ulica Krakow-
ska nr 4. **Paweł Gorski** pod Krakowem
w rynku i. **Okornicki et Cyrok**;
w Przemyślu u Faliszowskiego,
w Jarosławiu u Bohussa i Runego,
w Rądnym u Swiechowskiego,
w Rozwadowie u Marcocińskiego.

Cena malej flaszki 20 ct., wielkiej 40 ct.

4611 3-3 **L. Wiślicki.**

rozplodowe, pelnej krwi Southdown i Negretti,
B U H A J K I
mlode, pelnej krwi Szwytz,

Swinie 3-3
rasy York i Hampshire, są do sprzedania
z wolnej ręki w **Dublanach**.

Słabość Pierslowe.

**SYROP Z PODFOSFORANU
WAPNA**
PP. GRIMAULT & Cie APLIKARZY W PARYŻU

Od 1857 r. preparat ten wszedł w po-
wszechnie użycie. Leczy on katar, ka-
szel, chrypki długoletnie, koklusz, za-
palenie gardła i kanału oddechowego
(bronchities), a szczególnie pomyślnie
prawnia skutki użyty przeciwko słabo-
ściom piersiowym (htisie) i marnie-
niu czyli suchotom. Pod działaniem je-
go ustaje kaszel najpóźniejszy i potniem
nocne, a chorzy szybko powracają do
dość dobrego zdrowia i tuszcy. Lekarze
przepisują często Pastylki ze soku gło-
wiastej sałaty i laurowych liści p. Gri-
mault, bardzo przyjemnego smaku, kiedy
idzie o wyleczenie katarów i kaszłów
niecierpliwych.

Piwo w butelkach Pod Krakowiakiem Biały miód turecki

Handel towarów korzennych i delikatesów

PAWŁA GORSKIEGO

we Lwowie, w Ryuku l. 9 nowa, dom Arcybiskupi
poleca

Największy wybór po cenach najniższych

CUKRU, KAWY, RYZU, RUMU bardzo starego, **LIKIEROW** francuzkich, holenderskich i krajowych, **ROZOLINOW** z fabryk krajowych i zagranicznych, **MUSZTARDY** franc. zkiej i kremskiej, **CZEKOLADY** z najcenniejszych fabryk, **KAKAO** w rosaku, **SERA** szwajcarskiego, ementalskiego, limburgskiego, Stracino, Neuchatelskiego, **OLIWI** prowanckiej całkiem świeżej, **BINZKROTOW** angielskich do herbaty, **MALINOW** włosch ch. **CYTERTYN, POMARAŃCZÓW, ORZECHÓW** tureckich, **GRZYBÓW, OCUT** astraganowego i jablekowego, **SWIEC** koscielnych, **MILLY, APOLLO** i parafinowych, **MYDEŁ** szlaskiego czysto lugowego, **KROCHMALU, GABKI** do mycia, i wszelkich innych artykułów wchodzących w zakres handlu korzennego.

UWAGA. Wszelkie złeczenia Szanownych Gości mianowicie — nie wchodzące w zakres handlu mianowicie, uskuteczniam bezzwłocznie bez wszelkiej pretensji.

4540 6—6

HERBATA
CHINEŃSKA
PRAWDZIWA
Sprzedaje tylko na wagę wied.
Sprzedaje tylko na wagę wied.

Szanownym odbiorcom towarów korzennych za 50 zł. i wyżej za gotówkę, opuszczam stosowny rabat.

Za opakowanie towarów nie liczę.

Zamówienia z prowincji uskuteczniam za zaliczką pocztową.

Upraszam o dokładny adres i podanie ostatniej stacji pocztowej

Winnia jablekowa. Wina szwajcarskie. Wina francuzkie. Malinowa. Apolonia. Cytetyn. Orzechowy. Grzybowy. Ocuty. Astraganowy. Jablekowy. Swiece. Milly. Apollo. Parafinowy. Mydeło. Szlaskie. Czyste. Lugowe. Krochmal. Gabki. Do mycia. I wszelkie inne artykuły wchodzące w zakres handlu korzennego.

Do wydzierzawienia z wolnej ręki

Młyn wodny amerykański,

o trzech kamieniach, z dostateczną siłą wodną, zapieczętowany nowo urządzony, czwarte młoty odległy od stacji kolejowej i miasta Jarosław, leżący przy górocinie. Blizszą wiadomość udzielił Zarząd dóbr Suruchów, poczta Jarosław. 4601 3—8

Poszukuje się

pomieszkania

na prowincji z ogrodem i pomieszczeniem dla małego, kobiecego gospodarstwa w blizkości jakiejś kolonii wiejskiej.

Interesowanych zgłosić się racza, pod adresem **W. K. p.** Podhajce, Holendry. 4616 3—3

**40 lat
powodzenia**

KAPSUŁKI RAQUIN

Potwierdzone
przez Akademię
med. w Paryżu

WYCIĄG Z RAPORTU potwierdzonego jednomyślnie przez akademią medycyną:

„KAPSUŁKI klejowate P. RAQUIN z łatwością się trawią.

„ Nie sprawiają nigdy w żołądku nieprzyjemnego wrażenia ani odbijania, jak to ma miejsce zwykle przy trawieniu wszelkich innych preparacji KAPOIWI, „ a nawet KAPSUŁEK klejowatych.

„ Nigdy nie zauważono, aby też Kapsułki pozostały bez pożytecznego skutku.

„ Dwa flakoniki są dostateczne w najpoważniejszych wypadkach. “

Wynałazcy w Paryżu na ulicy Faubourg St. Denis, 78

Sprzedaje się we wszystkich aptekach gdzie się znajdują WIZYKATORYJE i PAPIER ALBESPEYRES.

We Lwowie w aptece p. Mikolasch, w Brodach w aptece p. Kullak i w Krakowie w aptece p. Trauczyńskiego.

3439 11—12

Do wygrania

Tylko za **50 centów** jako za cenę losu
1.000 dukatów w gotowiznie w złocie

Oprócz tego wygrane po 200, 200, 100, 100 dukatów. 400 złr. w srebro,
 3 oryginalne losy kredytowe i wiele innych przedmiotów ze złota, srebra, brązu i
 porcelany — razem **300 wygranych** wartości **60.000 złr.**
Kupujący pięć losów otrzyma jeden los bezpłatnie!

29. grudnia odbędzie się **ciągnięcie III. loterii rządowej.**

1 główne wygrane	złr. 100.000	70 wygranych po	złr. 80 w sreb.
1 „ „ „	30.000	9 „ „ „	60 „ „ „
1 „ „ „	8.000	100 „ „ „	40 „ „ „
3 wygranych po	1.000 w sreb.	1200 „ „ „	20 „ „ „
2 „ „ „	600 „ „ „	3000 „ „ „	10 „ „ „
10 „ „ „	500 „ „ „	44 numerów poprzedzających i następujących	
3 „ „ „	400 „ „ „	główne wygrane, wygrywają piąte części lo-	
5 „ „ „	200 „ „ „	sów pożyteczki r. 1860 wartości szr. 100, któ- ryh główne wygrane szr. 60.000, 15.000 itd.	
60 „ „ „	100 „ „ „	Cena losu 2 złr. 50 ct. 4591 3—3	

Losy miasta Krakowa po 22 zł. Ciągnięcie 2. stycznia 1874.

Do nabycia w handlu **PIŁOCEN I HERBATY**

FRYDERYKA SCHUBUTHA i Syna we Lwowie
 Rynek I. 45.

Bank ubezpieczeń życiowych, dożywociowych i na wypadek szwanku.

Kapitał akcyjny 1,000,000 złr. wal. austr.

Rodzaje ubezpieczeń: *a*) **Ubezpieczenie kapitałów** lub rent na wypadek śmierci jako spadek albo też mieszane płatne i za życia. *b*) **Ubezpieczenie na dożycie**, jako zaopatrzenia na starość lub posag itd. *c*) **Ubezpieczenie rent**, dożywocia, pensji itd. *d*) **Stowarzyszenia wzajemne spadkobierze**, jako wyposażenie dzieci w 13. grupach. *e*) **Ubezpieczenie na wypadek szwanku** doznanego na ciele przy pracy w kopalniach, fabrykach itd. służbie przy kolejach, lub podróży koleją lub okrętem.

Taniosze premij, wiele nadzwyczajnych ułatwień i korzyści, jakoteż liberalne warunki ubezpieczeń, a przytem wszelka gwarancja przez znaczne fundusze, rzetelną administrację i znakomite fachowe kierownictwo polecają bank ten, jako najlepszy do korzystnego ulokowania oszczędności, w celu uzyskania znacznych kapitałów.

Generalna Reprezentacja dla Galicji, Krakowa, Bukowiny i Moldawii

J. K. LEWICKI. Biuro we Lwowie: plac Trybunański, róg ulicy Teatralnej 1. 16.

3721 32—36

Do pana aptekarza Purgleitnera w Gracu.

Pndecko, w którym znajdowała się flaszeczka **syropu z podfosforanu wapna** otrzymałem dnia 13. lutego r. b. za co panu oświadczam najczulsze podziękowanie a przytem ośmielał się, nieco o tym srodku powiedzieć. Od czasu jak podług przepiszu zająłem **syrop z podfosforanu wapna**, czuję się być ożywionym, świeżym, a przytem zauważyłem że bicie pulsu (80 na minutę) jeszcze nie jest normalne, również skóra jest jeszcze sucha i gorąca, czego przedtem nie było. W nocy poczę się, apetyt ujdzie, tylko po jedzeniu ulewiam febrę żołądkową, na co pomagam sobie czarną kawą. Kaszlu bardzo mało, tylko raz bez wymiotów, bole pierś ustąpiły zupełnie, i oddecham wolno bez dolegliwości. Przed zacytowaniem syropu była moja skóra zimna jak lód, a pазnogię zachodziły mi niebiesko, cęra twarzy żółta, gdy teraz na zdziwienie moich kolegów zaczynam kwitnąć. Krótko powiedziawszy, czuję się przy biciu pulsu 80—90 stopni lepiej i byłbym zadowolony, gdybym się miał tak zawsze.

Powtarzam jeszcze raz moim podziękowaniem
Z uszanowaniem
Franciszek Nager.

oformiony z podfosforanu wapna
według Grimault w Paryżu.

Ten nowy środek, zalecany suchotnikom na osłabienia pierśsiowe, tuberkuly, zatwardzenie watroby, usuwa w nadzwyczajny szybki sposób wszystkie okazujące się objawy powiększonej słabości.

Pod wpływem tego lekarstwa uspokaja się kaszel, poty nocne ustępują a słaty przycho-dzi w krótkim czasie do zdrowia i tusz.

U słabowitych dzieci działa na wzmo-cnienie kości.

Cena flaszki 1 zł. 10 ct.

J. Eng

Znany powszechnie i podług zdania lekar-
skiego wielostronnie wypróbowany

**Styryjski sok ziołowy
dla cierpiących na piersi.**

Można zawsze w świeżym stanie po-
cenie 80 ct. za flaszkę.

Bezsprzecznie wysmienity środek przeciw bolom reumatycznym, oczu i staw
przeciw zawrotowi głowy i bolu krzyżów, osłabieniu nerwów i ciała, a do wzmocnie
organów płciowych za najskuteczniejszy znany — Cena 1 zł

STOMATICON.

Woda do ust
Dr. Brunna,
dentysty kilku ces. król. zakładów w Gracu.

Likier żółdkowy
Dra Krombholza.

Likier ten przyrządzony z wzmocniających roślin, działa szczególnie skutecznie na organa trawienne, a rozgrzewając żołądek wywiera najbłagotworniejszy wpływ na zdrowie. Może on być doskonałym towarzyszem przy posiłkach, szczególnie w zimne dni.

Dra Krombholza.
Likier ten przyrządzony z wzmacniającą

nych roślin, działa szczególnie skutecznie na organa trawienne, a rozgrzewając żołądek, wywiera najbawlniejszy wpływ na zdrowie. Może on być doskonałym towarzyszem i a polowaniu, przy wycieczkach i w podróży.

Cena flakoniku 52 ct.

w rynku pod liczbą 55 m. w kamienicy p. R. Schlossera,
zaopatrzona obficie

w najlepsze wyroby w zakres cukierniczy wchodzące, jako:
Ciasta, cukry, to ty, lody, owoce smażone, likiery tak krajowe jak i zagraniczne, oraz wielki zapas pudełek strojnych francuzkich napelnionych cukrami, pomadkami, owocami i czekoladkami.

Dla wygody Szanownych gości urządziłem w mój cukierni kawę, czekoladę i herbatę, i postarałem się o dobroć tychże.

Zamówienia miejscowe i zamiejscowe uskuteczniają się natychmiast z wszelką akuracją.

Postarawszy się o wszystko, coby dla wygody i przyjemności Szan. gości służyć mogło, ręczę oraz za dobroć powyższych artykułów jak i za skrótną usługę, tuszę, iż Szanowna Publiczność względami swemi łaskawie mię zaszczyści racz.

Z uszanowaniem **Jan Tuczapski.**

we Wiedniu, Wollzeile Nr. 1,
oddaje skład komisowy swoich Herbat na Galicję wyłącznie

panu

we Lwowie plac Katedralny 8 lub ulica Teatralna 2,

który takowe po cenach mojego składu we Wiedniu w znanych z dobroci gatunkach, w oryginalnych paczkach i na wagę sprzedaje.

Z uszanowaniem

C. Trau.

W i e d e ń w g r u d n i u 1873 r.

Odwotując się na powyższe uwiadomienie **pierwszego składu Herbaty we Wiedniu C. Traua**, urządziłem w moim Magazynie **zupełnie odosobniony oddział** dla sprzedaży Herbaty i polecam Szanownej Publiczności jako wyśmienite i już uznane gatunki Herbaty:

Sansinski	po	4 zhr. za-1 faut	wieder.
Fleur Sansinski	"	5	" " " "
Kaiser Melange	" 4 i 1	"	" " " "
Souchong	" 2, 3 i 4	"	" " " "
Moscau	"	6	" " " "
Proch z Herbaty	" 1 do 3	"	" " " "

Prawdziwego Rumu i wszelkie przyprawy do Herbaty.
 Detailicznych cenników jakoteż próbki Herbaty
bezpłatnie na żądanie rozesyłam.

Budolf Schwarz
w. Lwowie.

Für Landwirthe
 existirt keine billigere und bessere Zeitung als das seit zehn Jahren
 erscheinende populäre illustrierte Wochenblatt für Jedermann
ganzjährig 2 fl. ö. W. Der Praktische Landwirth ganzjährig 2 fl. ö. W.
 Derselbe wird nur ganzjährig abgegeben gegen Francoeinsendung
 (mittels Postanweisung) von 2 fl. ö. W. und genauer Adressangabe an die
Administration des „Praktischen Landwirth.“
Wien, I. Fleischmarkt 6. 4560 4—5

To
przewyższa
wszystko
co dotąd
było.

4517 2-6

Uwieńczone nagrodą na wystawie światowej we Wiedniu 1873.

Cennik zegarków:

Tylko 1 zł. - dobre wskazujący zegar z łańcuszkiem.

Tylko 2 zł.

Tylko 3 zł. duży zegarek K'eszonkowy z podwójną składnią, z najlepszym łańcuszkiem z nowego srebra i kłuzkiem.

Tylko 4 zł. prawdziwie doskonały zegarek z podwójnym składnem z połączonym łańcuszkiem, łańcuszek i zegarek, z którego talmi wyrazne można.

Tylko 5 zł. połączony prawdziwy zegarek dla mężczyzny i pań, w małym formacie z połączonym łańcuszkiem i kłuzkiem.

Tylko 6 zł. piasny zegarek z workiem apokalyk, z łańcuszkiem z 13 krawatowego srebra, z najlepszym łańcuszkiem dla mężczyzny.

Tylko 7 zł. prawdziwy zegarek szwajcarski ze składni kryształowymi, ze szkatułką skózaną i łańcuszkiem ze złota talmi. To same Lepse na 9, 12 i 14 złr.

Tylko 8 zł. prawdziwe szwajcarskie cylinder ze składni kryształowymi, szkatułką skózaną, łańcuszkiem ze złota talmi i medalionem. Lepse na 12, 15 i 18 złr.

Tylko 9 zł. prawdziwy szwajcarski cylinder ze składni kryształowymi, werk z niklu, łańcuszek ze złota talmi, medalion i szkatułką skózaną. Lepse 12, 15, 20 złr.

Tylko 10 zł. piękny i dobry szwajcarski zegarek z przyszytym w uszku do nakręcania, w srebrnym, z łańcuszkiem, ozdabianym w piękny srebrny lub porcelanowy metalu z łańcuszkiem ze złota talmi, medalionem i szkatułką skózaną. Lepse na 12, 14, 16, 18, 20 złr.

Tylko 11 zł. prawdziwy cylinder szwajcarski z lepsego złota talmi. werk zamknięty, w podwójnych składni kryształowych kłuzkach z poprawnego talmi złota, z medalionem i szkatułką skózaną. Lepse na 14, 18 do 25 złr.

Tylko 12 zł. mały damski zegarek, srebrny i połączony, z łańcuszkiem z talmi: złota i szkatułką. Lepse na 16, 18 do 30 złr.

Ty'ko 13 zł. prawdziwy szwajcarski Prince Wales remonter, najpiękniejszego kalibru werk z niklu ozdoby w złocie talmi. To same lepse wykończone na 18, 20, złote próby Nr. 3 po 25, 35 do 50 złr. i wyżej. Zegarki te w porównaniu z innymi mają leżyszkie, i szkatułką skózaną.

Tylko 14 zł. prawdziwy angielski doskonały zegarek, ze złota talmi, cylinder najpiękniejszego fasonu, z podwójnym składni kryształowymi, gdzie się werk znajduję, z łańcuszkiem z talmi i szkatułką.

Tylko 15 zł. zegarek z talmi z podwójnymi kopertami, swawon, do odskakiwania, szklia kryształowe i werk z niklu, z łańcuszkiem z talmi, medalionem i szkatułką. angielski srebrny anker, z talmi ze składni kryształowymi pięknie wyrzycanym.

Tylko 16 zł. mały zegarek damski, z najlepszego srebra, w ogniu połączony, do tego nowo łańcuszek ze złota talmi i szkatułką.

Tylko 18 zł. mały srebrny zegarek szwajcarski na 15 rubinach i łańcuszkiem ze złota talmi i szkatułką.

Tylko 19 zł. prawdziwy szwajcar ki anker, swawon, z podwójnymi kopertami, pięknie wyrzycanym, z pięknym nowo poprawnym łańcuszkiem z talmi, medalionem i szkatułką.

Tylko 20 zł. prawdziwy szwajcarski archy anker, remonter, bez kłuzki do nakręcania, pięknie wyrzycany, wskazówki bez kłuzki do zregulowania, pięknie i ozdoby wykonany z łańcuszkiem ze złota talmi, medalionem i szkatułką.

Tęże talmi wykonany nad plus talmi po 25, 35 do 50 złr.

Najlepsze łańcuszki z poprawnego złota talmi krótkie po 1 złr. 1,20, 1,50, 2, 3 do 4, 5, 6, 7, 8, 9 i 10 złr.

Przyjmują się reperacje wszelkiego rodzaju.

Za nadeślanem gotówki lub za płaconiem wykonuje się każde zamówienie najpunctualniej w 24 godzinach.

Zregulowanie zegarka kosztuje 2 złr. i gwarantuje się na 5 lat.

Wszystkie zegarki są najlepszej jakości i proszę takowych nie brać za tym podobne ordynaryjne.

Jedyny skąd dla Austrii dla sprzedaży burtem i pojedynczo u

Antoniego R. W. Praterstrasse Nr. 16.